

S E R A F Í N S K Ý S V Ě T

Číslo 5/1987

O b s a h :

Goraz Zvonický: Pod ružou ...	1
Učitel' radosti	2
Františkánske pramene radosti	3
Františkánske duchovnosť a bolesť	6
Kytička vianočných pozdravov	8
Vianoce - sviatky štedrosti	10
Milí chlapci a dievčatá	12
Deň druhého príchodu Pána je neistý	13
Moderný vedecký pracovník uznáva modlitbu	14
A. Hlinka - Vianoce sa neprovizujú	17
Hľa, zvestujem Vám veľkú radosť	21
Legenda o ukradnutom Ježiškovi	22
Mária a obnova rodín	23
Život sv. Šarbele	27
Litánie k sv. Charbelovi	29
Čo je najlepší skutok	30
Gabriela Bossis - Duševné rozhovory On a ja	32

POD RUŽOU .....

K Máriinmu roku

Pod ružou sa vše i trň skrýva.
Aj pod panenstvom Márie ...
Preto Matka Bolestivá
aj s Kristom kalich popije.

V bolesti aj nás porodila.
Hej, boľ je naša očista
a duša sa skvie ako víla.
Hľa, snúbenica pre Krista ...

Aká to radosť, že trň ruší
len v našom tmavom údolí...
Na konci prác po oldomáši
si povieš: Trň už nebolí.

Veď obmäknutý v Božej Krvi
nebolí, hoc zabára.
Aj bralo vín a bôľov zmrví
lúč z golgotského oltára.

Úsmev, čo podmaňuje svet. Výzor jednoduchý a prostý.
Človek úplný a celý, dieťa Božie oddané a šťastné. Chudobný
a obohacujúci všetkých. Svietači vo tmách a teplo pre stu-
dených srdcom. Milujúci Boha a milujúci ľudí. Láskavý i ku
každému stvoreniu. Rozprával vtáčkom.

Bol to muž Boží. Bol to muž svätý a láskou serafínsky.
Bol svätec, ktorý miloval ako Syn Boží a pre svet novú nádej
dal - v ňom Kristus znovu ožil, v ňom medzi nami prebýval a
lásku v srdciach množil.

Najvyšší, Slávny Sám mu dal - päť perál skrytých
v hĺbke rán.

Pre svet je malý, chudobný, a predsa i dnes horí - iskier-
ka, ktorú zapálil F R A N T I Š E K , menší - Boží.

Učiteľ radosti

Najčistejšia radosť sv. Františka

Radosť sv. Františka má dvojakú tvár, prirodzenosti a milosti. Sv. František, básnik a muž činu, mal v sebe dva zdroje radosti, dokázal vidieť a užiť krásy, vedel jednať a zapomenúť. Preto ho veľké aj malé tvory tak vábia a posilujú ako úžasné prejavy života, v ktorom cíti dobrotu Božiu. Cvrček ho budí, cvrček mu odpovedá, škovránky vítajú, holuby a vrabce ho obveseľujú, celá zem sa chveje a kvetne pre neho. Slnko a hviezdy, oheň a voda, mraky a vietor sú mu predmetom rozjímania, skladá o nich piesne, práve tak ako ho vábia a inšpirujú čnosti, ktoré jeho bratské oko rozpoznáva v ľudských srdciach. Ale on nie je mužom, ktorý by vydržal nehybne pri rozjímaní: rovnýký duch lásky, ktorý mu odkrýva hlboký súzvuk života, ho priamo nebáda, aby pomáhal, tešil, rozdával a hlavne aby hovoril k Bohu, ktorý je Stvoriteľom a Otcom všetkého tvorstva. Chce, aby všetci Boha poznali a milovali.

Sv. František nemá nikdy ďaleko od myšlienky k činu. Vrhá sa celou dušou i telom do toho, čo mu láska vnuká, zbevuje sa všetkých tieňov minulosti, tak ako odložil pred Otcom šaty a odhodil pútnickú palicu v Porcinkule. Ani budúcnosť ho neznepokojuje, pretože od sveta a od ľudí nič neočakáva a nič nežiada. Keď sa všetkého zbavil, stúlil sa do náručia Božieho s takou oddanosťou, že pokladal za nedostatok dôvery čo len namočiť hrach k obedu na druhý deň. Akonáhle sv. František preťal nesčíselné zväzky, ktoré pokušením viažu srdce k minulosti i budúcnosti, tonie v záplave najčistejšej radosti. A predsa trpí a chce trpieť. Trpí pre vlastnú prejemnelú bytosť, pokáním strhanú, trpí svojím intuitívnym duchom, pre svoju citlivosť kruto bičovanou nepochopením toľkých najbližších priateľov, pre urážky, ktoré mnohí pred jeho citlivými očami hádžu chudobe do tváre. Posledné dva roky života sú ustavičnou trýznou duše i tela. Keď obdržal stigmy, stal sa mužom bolesti, ale chce trpieť, pretože miluje kríž.

Rozhovor o najčistejšej radosťi vyjadruje základnú zásadu kresťanstva: náš život v Kristovi a Kristus v nás, láska a sláva kríža. Ale vyjadruje to novým, konkrétnym a nenapodobiteľným spôsobom; osobným príkladom a čo je najkľavnejšie - v najväčšej biede a za najkrutejších okolností, ako je opovrhovaný a dokonca prenasledovaný priateľmi a podriadenými. Zvládnuť seba samého pri takýchto skúškach znamená pre sv. Františka najväčší dar Boží. Ale tento dar Boží sa stane najčistejšou radosťou, keď ovládneme seba tak, že nakoniec z tohoto mravného zdeptania pocítíme radosť a to pre lásku k Ukrižovanému Ježišovi. Tak nazýva sv. František slovom už nesmrteľné utrpenia, radosťne podstupené pre lásku k Bohu. Jeho rozhovor s bratom Levom, ako dokázal v srdci žiaka rozptýliť hrôzu zimnej noci a zabaviť ho na dlhej ceste z Perugia do Porcinkuly, ožaruje ne stáročia utrpenia ľudstva a pripomína trpiacim, že je len jediný liek proti bolestiam: milovať pre lásku k Tomu, ktorý bolesť posielal.

Františkánske pramene radosťi

Do františkánskej radosťi sa zlievajú všetky pramienky kresťanskej ľudskej spokojnosti. Medzi pramienkami radosťi ľudskej je najsilnejší pohľad na krásu, ktorý unášal sv. Františka pri krčovej krchorobe, ukazoval mu hviezdy a kvety, zem a oheň, vodu a vietor, i keď už jeho zapálené oči nerozoznávali predmety, patrí k nim záľuba v umení a zvlášť v speve, ktorý v ňom budil túžbu po citare za bolestných bezsenných noci, a ~~pre~~ potrebu spevu aj v agónii smrti. Sv. František sa neskláňa nad vlastnou bolesťou, to by bolo pre neho najvyšším egoizmom, ale ponoruje sa do harmónie sveta. Táto harmónia mu dáva zabudnúť na seba, prináša mu jemnú radosť zmiešanú s melanchóliou, ktorá sa rozplýva ako hmla, čím sa povznáša od obdivu k tvorcom vyššie ku vďačnosti Stvoriteľovi. Hoci je príroda plná síl, hoci má krása silu tešiť, predsa by nedokázala vysvetliť a utíšiť bolesť, ako nedokázala odpovedať na otázky potulného assisského pastiera a poslednej piesni Sapfíne. Naopak, kontrast medzi harmóniou rerum concordia discors a nekludom ľudského je by mohol

vyvolať zúfalú vzburu, keď naše srdce netušilo nad krásou poznateľnou krásu mohutnejšiu, múdru a dobrú. A preto františkán prijíma ako dar Boží každú krásu, s ktorou sa stretne, či je to kvet, alebo tvár, kúsok modrého neba nad strechami, alebo široká alpská krajina. Krása je skutočne dar, ktorý je vyhradený oči, ktoré sa z nej dokážu radosvať. K týmto ľuďom nepatria estetici, ktorí sa ju pokúšajú zvládnuť a definovať, ani rétori, ktorí sa ju pokúšajú zakliať do vety, alebo na stránkach knihy, ale ľudia čisti a pokorní srdcom, ktorí utvárajú čas v pozieraní na ňu, ktorí sa cítiť majú vo veľkom svete a preto ľahšie na seba zabúdajú a netrápia sa príliš tým, že sa ich slzičky strácajú v prúde ľudskej bolesti, ktorej prozreteľnú nutnosť tušia.

Iným dôvodom radosť je práve ten pocit malosti vo veľkom svete. Františkánstvo sa raduje z vedomia svojej malosti, ako sa radujeme, keď dosiahneme nejakej pravdy. Radujte sa, pretože pozná presné rozmery svojho ja, bodičky, ktorá je odsúdená k tomu, aby zmizla. Raduje sa, pretože si nerobá ilúzie, pretože sa pozná a čím viac poznáva svoju vlastnú malosť, tým viac ju miluje a ďakuje každej osobe a každej okolnosti, ktoré mu ju pripomínajú. Ale aj keď sa cíti najmenším, nikdy nestráca vedomie svojho určenia, svojej zodpovednosti a svojej ceny, je si jednoducho vedomý, že je iba bodičkou, trstinou, ale že je to trstina myslíaca. Preto sa františkán usmieva nad malosťou svojou a svojho blížneho. Tento františkánsky úsmev je úsmevom poznanej pokory a pokorného poznania, je v ňom záblesk zvláštnej irónie, irónie vždy dobráckej, ktorá často prechádza do výrazného humoru, alebo v jemný zmysel pre komiku. Tento úsmev tryská z činov a zo slov všetkých františkánov od brata Ginepra k sv. Bernardínovi, od čudáckeho brata Salimbena k prísnemu sv. Leonardovi da Porto Maurizio. Dôsledkom kontrastov medzi slobodne zvolenou chudobou a ťažko zháňaným bohatstvom, medzi prostou priamosťou a zamotanosťou sveta je úsmev mudrca, ktorý sa dáva kratšou cestou, aby došiel do svojho cieľa a vidí ako druhí dobrovoľne schádzajú z cesty alebo blúdžia okľučkami. Každý nafúkaný človek alebo okolnosť splaskne ako prebodnutá lopta, keď sa stretne s ostrým irónie. Každá bolesť otupí pohľadom,

ktorý dokáže na nej objaviť smiešnu tranu. Keď sv. František prespevuje ako spevák Boží; keď sa brat Ginepro hojdá pred cudzincami, ktorí ho prišli obdivovať a keď si robí povinne blázna z tlstoty dobrého kvardiána; keď sv. Boneventura zavesí na strom kardinálsky klobúk, ktorý mu poslali a ďalej umýva riad; tu všetci nás učia úsmevu dobrotivej nadriadenosti, ktorá nie je nikdy pohrdaním vecmi tohoto sveta. Vedieť sa usmievať sám sebe /bez trpkosti/, svetu a bolesti je darom poznania ľudstva, je darom františkánskym.

Druhým prameňom radosti je činnosť zbavená, ako sme videli, všetkých sobeckých dôvodov, ktoré ju činia bolestnou, činnosť obmedzená vlastnou túžbou po práci, pre ktorú sme sa zrodili a ktorej jediným cieľom je plniť vôľu Božiu. Nie je to paradox, keď povieme, že františkánstvo vedie človeka, aby konal vôľu Božiu, poslúchajúc vôľu svoju, tým, že šetrí samostatnosť ľudskej duše a pomáha jej nájsť vlastnú cestu k vlastnej osobitosti. A konať vôľu svoju znamená rozvinúť všetky sily svojej duše. Takýto stav sa na svete najviac podobá šťastiu. Prostý vnútorný život, skromné zvyky, umenie obísť sa bez zbytočností a uspokojiť sa s nutným, mlčanie pri vlastných bolestiach z mužnej cudnosti, rovnako ako františkánska priamosť slova a chovanie a neustály návrat k prírode nás oslobodzuje od zvierajúcej kazajky konvencií /spoloč. zvyklost', formalita/ a svetských povinností.

Tieto pramene radosti sú však ešte ľudské a dávali by za pravdu tým ľuďom, ktorí obviňujú františkánov z naivného optimizmu, keby opora ich radosti nebola jedna jediná a nestála nad všetkými : BOH.

Krásu prináša radosť, pretože je najžiarivejším prejavom božskej reality; malosť vlastného je rozradostňuje a akosi posiluje, pretože cítime, že na ňu hľadá vševediaci a otcovský pohľad Boží a nedá jej zahynúť. Život má trochu chuť komickú, pretože každý jeho veľký čin vyzerá mikroskopický na poradi večnosti a preto sa môžeme vysmievať aj nad svojimi bolesťami. A naopak, dobrovoľná činnosť nedobúda vo vzťahu k večnosti hodnotu sláty: osvojovať si postupne čnosť činmi, znamená pracovať pre kráľstvo Božie.

Františkánska duchovnosť a bolesť

Optimizmus františkánov nie je opimizmus doktora Penglosse, Nerobí si ilúzie o добрôte ľudskej prirodzenosti, dúfa iba v slub a lásku Božiu, miluje život ako dar Boží, miluje ľudí ako duše vykúpené Krvou Kristovou. Františkánska radosť nezávisí na pomínuteľnej kráse vecí a na zlomkovitej radosť, ale v tom, že zameriava svoj ideál a svoje srdce k večnému dobru. Nie je to prostota alebo necitlivosť, je to múdrosť. Ako sv. František dospel neustálym odriekanim k stavu, keď už nemal čo dať a čo stratiť, tak františkána nemôžu zasiahnuť všetky jeho bolesti, ktoré vznikajú z vášní, pretože dokáže zahnať s energickou reakciou melanchóliu sebalásky, smäd zmyselnosti, horúčku po zisku a čiernu žĺč neúspechov: chudoba vnútorná je mu štítom, takže stojí proti nešťastiu ako kamenná balvan. Ale človek nemôže zniknúť bolesti, aj keď sa vyhýba všetkému, čo pramení z jeho vlastnej zodpovednosti. Ako bol sv. František zasiahnutý na zdraví chorobami, ako stigmy boli neustálym prameňom bolesti, ako bol zraňovaný do hĺbky svojho srdca nepochopením svojich drahých a urážaním svojej milovanej chudoby, tak aj františkán vie, že je zraniteľný bolesťou na tele i na duchu a prijíma bolesť ako prostriedok nutný k očiste a k povzneseniu. Prijíma ju, ale trpí ňou. Tým viac ňou trpí, čím je lepší, nakoľko čnosť zjemňuje inteligenciu a nervy k neuveriteľnej citlivosti. Nárek "Chudobných panien" nad mŕtvolou sv. Františka / nikdy žiadny rytier nemal vznešenejšieho sprievodu/, horekovanie sv. Bernardína nad smrťou svojho druhu na ceste, omdletie sv. Leonarda de Porto Maurizio, keď sa dopočul o smrti svojho verného brata Diega, to všetko sú dôkazy, že jemnosť citu premáha hanbu pred slzami aj vo veľkých dušiach. Ich nárek je ctou ľudstva a posilou slabých, ale františkán sa neláka bolesti, pretože ju miluje.

Od toho septembrového rána na Alverne, keď sa sv. František obrátil ku Kristovi s dvomi vášnivými prosbami, ktoré nikdy nevyslovil žiadny svätec: "Daj, aby som cítil v svojej duši a na tele bolesť tvojho umučenia; daj aby som cítil vo svojom srdci lásku Tvoju k ľuďom"; od tejto chvíle je obľubenou meditáciou každého františkána kríž. Prebúdzat sa a upriet svoje oči na knihu, ktorá má iba 1 stranu - ktorou je Ukrižovaný; vtisknúť

si do srdca tento vzor; presvedčiť sa, že iba vtedy bude deň božský, ak upriemime vôľu vlastnú na vôľu Božiu, ktorá je nezlomná ako kríž, ale tiež záchranná ako kríž - a večer znovu pozerať na túto stránku a skúmať, či sme ju dobre opísali. Usínať s Ukrižovaným na srdci ako s jedinou záchrenou a dúfať, že spánok smrti bude zapečatený týmto jediným priateľom, ktorý sa nebojí zostúpiť s nami aj do rakvi - to je františkánstvo.

Telesná i duševná bolesť nebráni nikdy práci a spevu. Ako sa sv. František po la Verne modlil, miloval, pracoval a spieval, tak musí robiť i františkán, keď sa stretne s nejakou skúškou. Nikdy si nesmie všimnúť stigmy okrem ľudí, pred ktorými sa nedajú zakryť.

Bolesť je dar Boží, čestný odznak, ktorý nosíme s radosťou a pýchou, lebo je to jediné dobro, ktorým sa môžeme pýšiť. Čím viac františkán cíti, že je ukrižovaný, takže nemôže urobiť slobodne ani jeden prirodzený pohyb, tým viac sa raduje, čím viac ho bolí rana v srdci, tým viac spieva. Čím viac zverajú trnie jeho myšlienku, tým viac ďakuje Bohu a až vtedy začína dúfať, že má nejakú cenu v očiach svojich, keď sa už ľuďom nehodí k ničomu.

Staroba je prirodzenou kalváriou života. Ponecháva citlivosť iba pre bolesť a sily iba pre povinnosť. Ale františkán nestarne. Naopak, každým dňom sa rodá v túžbe robiť viac a lepšie pre Boha a na tento život sa poverá ako na vigiliu života nového, ktorého "hranicami je láska a svetlo."

Radosť je pre františkánov predpisom, ale predpisom ľahkým, ak vyplýva z ich pojetia života. Vylúčiť neúžitocné túžby; pracovať s vytrvalosťou, čo zodpovedá vlastnému určeniu a neponecháva medzery pre blúznenia a sentimentality; kráčať vždycky po hlavných cestách v slnku, supokojiť sa s málom a radovať sa zo všetkého; žiť deň po dňu v oslobodzujúcej chudobe; čakať na bolesť ako na priateľa; milovať ju žiarlivo ako znamenie spásy; dôverovať v Boha a chcieť vždycky jeho vôľu: to všetko vytvára duchovný stav, ktorý sa nezyva radosťou. Ale radosť nie je františkánska, ak jej chýbajú podstatné prvky lásky a chudoby, učiteľnosti

a činnosti; ak nespojuje časné s večným, ak neobjíma vesmír líniou jedinou, prostou a nekonečnou ako kruh, ktorým stredom je Boh. Tak mladý Dante pochopil františkánsku lásku a takáto aj v skutočnosti je. Táto láska vedie dušu, ktorá sa jej oddá, k dokonalej radosťi, šíri radosť zo života. Už v 7. st. sleduje svoje dejinné poslanie, ktorým je nadprirodzené hodnotenie života vo všetkých jeho prejavoch, od tých najdrobnejších každodenných až k tým najvznešenejším, velebí ju ako dar Boží, nad ľudskou rozkošou a bolesťou, nad dionyzovskými /zmyselnými, vášnivými, nespútanými/ formami, v ktorých ľudia marne hľadajú svoje šťastie; šíti v živote nadprirodzené dobro viery a do jej služieb dáva všetky dary života.

Vianoce - Mariánsky rok
1987

KYTIČKA VIANOČNÝCH POZDRAVOV

Neboj sa, Mária, našla si milosť u Boha. /Lk 1, 30/

NÁŠ MILOVANÝ SVÄTÝ OTČE, JÁN PAVOL II.!

Prihovára sa Vám rodina Nepoškvrnenej - choří. Tradične si Vás pozdravujeme na sviatky lásky - Vianoce.

Tradične, no ešte s väčšou horlivosťou ako doposiaľ - posielame aj naše pozdravy a naše podarúčky.

Nenájdete ich tentoraz pod stromčekom, ba ani na vianočnom stole. Tentoraz a odteraz vždy nájdete ich vo zvláštnej pokladnici, ktorá má namiesto kľučika na zámku ruženec.

Na radosť neba a zeme vyhlásili ste Mariánsky rok. Podľa štýlu Panny Márie chceme stáť v úzadí skryto, ale o to viac nadviazaní na Pána Ježiša, jej milovaného Syna. Vy nám ho zástupujete na zemi.

Panna Mária si chránila Syna Ježiša. My chceme chrániť Vás. Vy nám ho predsa reprezentujete. Panna Mária ho chránila nielen ako Dieťa, ale vydržala s Ním aj Kalváriu. Vydržala, lebo milovala.

Na tohoročné Vianoce chceli by sme Vám, náš milovaný Otec Cirkvi, zavolať:

"NEBOJTE SA ! U NÁS STE NAŠLI POCHO -
PENIE . U NÁS STE NAŠLI LÁSKU !"

My chorí, postihnutí, Rodina Nepoškrvnenej, sme vždy s Vami. Do pokladnice, ktorou je pre nás Nepoškrvnené Srdce Panny Márie, hodili sme ~~za~~ Vás prvú stotisícku členov ZLATEJ KNIHY FATIMSKEJ; Tolko ružencov denne!

To bol náš sen - darovať Vám to ku sedemdesiatemu výročiu Fatimy. To je apoštolát chorých, ktorý sme rozvinuli na začiatku Vášho pontifikátu.

Zečíneme druhú a chceme pokračovať, kým celé Slovensko ne-
bude jeden nepretržitý ruženec!

Táto pokladnica sa otvára nie kľúčikom, ale ružencom. Keď niečo budete potrebovať, zekopte na toto Srdce Matky a povedzte jednoducho:

- Na Slovensku je všetko vopred zapletené valutama lásky. Prosím te o to a ono ..., Matka!

Veríme, že MATKA LÁSKY bude rýchlejšia dávať, ako Vy budete prosiť. Tam je všetko za Vás: modlitby, obety, naše osobné kríže, všetko bez počítania!

S Nepoškrvnenu Matkou Spasiteľa krásne, sväté a milé Vianoce a taktiež požehnaný nový rok Vám praje

RODINA NEPOŠKVRDENEJ
- chorí Slovenska.

Velebí duša moja Pána .../Lk 1,46/

SVÄTÝ OTČE, JÁN PAVOL II. !

Menom reholných sestier Slovenska, chorých, starých, vyradených po rôznych charitných domovoch si Vás pozdravujem. Pri-
pojené sme k RODINE NEPOŠKVRDENEJ a spoločne sme naplnili poklad-
nicu, aby ste mali z čoho vyberať ...

Sú to naše každodenné duchovné a liturgické úkony. Sú to naše úsilia o dokonalosť, o našu najvlastnejšiu povinnosť. Sú to naše skryté obety, bolesti, je to náš v službách lásky strávený a poznačený život.

Je nám celkom prirodzené, niečo osobne blízke sprevádzať Vás na apoštolských cestách. Bdiieť tu spod Tatier nad Vašimi cestami, posilať Vám posilu na práce, dvíhať Vás v unave ... Svätý Otče, slovenské sestry su s Vami!

V mene všetkých Vám prajem Vianoce v duchu SVÄTEJ RODINY, Pokoj, ktorý vyžaruje z Betlehema - domu Chleba, nech Vás sprevádza v novom roku a je Vašou posilou, ktorou Vy budete posilňovať iných!

Prvé spoločenstvo Kristovo - Nepoškvrnená Matka, Panna Mária, milí sv. Jozef, nech sú i Vaším spoločenstvom a chránia Vás pred Herodesom dneška!

Za všetky reholné sestry privolávam a spievam: "VELEBÍ DUŠA MOJA PÁNA ..." za to, že nekompromisne stojíte pri kormidle loďičky sv. Cirkvi!

Miriám Malička.

Vianoce sviatky štedrosti

Vianočná vigília na mnohých miestach Slovenska nazýva sa "Štedrým dňom". V užšom zmysle večerná časť vigílie, od východu prvej hviezdy do polnoci sa nazýva "Štedrý večer".

Odkiaľ pochádza tento názov "Štedrý deň", "Štedrý večer"? Vysvetlenie je jednoduché. Až do nedávna v Katolíckej cirkvi bola vianočná vigília dňom prísneho pôstu a zdrženlivosti od mäsa. Po celodennom pôste, často bez kúska jedla a hltu nápoja, bola na mieste hojná, t.j. "štedrá" večera na ukojenie hladu. Pri štedrej večeri požívali sa tradičné najmä nemäsité jedlá. Pri večeri zachovávali sa rozmanité starodávne zvyky, založené na kresťanských a akiste aj predkresťanských tradíciách.

Avšak vysvetlenie názvu "Štedrého večera" len podľa požívania hojného jedla nezdá sa celkom výstižným a dostatočným. Tento názov má akiste hlbší náboženský význam, vianočná vigília je prípravným dňom k vianočnému hodu, t. j. k sviatku Narodenia Syna Božieho, Ježiša Krista, v ľudskom tele. Vtelenie Syna Božieho a jeho príchod na svet je veľký dar Boží pre padlé ľudské pokolenie - začiatok vykupiteľského diela prisľubeneho Mesiáša - Spasiteľa. Je to nesmierne veľký dar z nevyčerpatelnej štedrosti nášho Boha, nebeského Otca.

Takto chápel Vianoce sv. František z Assisi, ktorý mimoriadne hlboko prežíval vianočné tajomstvo. Vyjadril to nielen jasličkami a polnočnou sv. omšou v jaskynke v Greccio /1223/, lež každoročne aj svojím radostným plesaním v čase vianočných sviatkov. Ako hovorí Tomáš Celano, prvý životopisec sv. Františka, Assiský svätec nazval Vianoce sviatkami sviatkov, t. j. najväčšími sviatkami. František hlboko načrel do tajomstv vtelenia večného, vševládneho Syna Božieho, ktorý vzal na seba podobu nevládného dieťaťa a trpel chudobu a nepohodlie betlehemskej jaskyne. Svojimi vzdychmi a modlitbami vyjadroval František novonarodenému Spasiteľovi svoju vďaku a lásku. Od duchovnej slasti takmer nevládal riadne hovoriť. Sladké meno Ježiš bolo mu akoby medom v ústach a vyslovoval ho s nesmiernou rozkošou.

Istý brat sa pýtal Otca Františka, čo robiť, postiť sa či nie, ak Vianoce padnú na piatok, čo bol pre Františka a jeho bratov deň prísneho pôstu a zdržanlivosti od mäsitého pokrmu. František odvetil: "Bratku, prehrešil by si sa, keby si nazval deň, kedy sa nám narodilo Božské Dieťa, pôstnym dňom... Želám si, aby na tento deň i múry jedli mäso, a keď nemôžu jesť, mali by byť natreté mäsom zvonku."

A podľa T. Celano, František vo svojej túžbe osláviť čím lepšie sviatky Narodenia Pána, ide ešte ďalej: František chcel, aby bohatí na vianočný deň nasýtili chudobných a hladných a aby voly a osly dostali väčšiu dávku zrna a sena. "Keby som mohol hovoriť s cirárom, žiadal by som ho, aby vydal ríšsky zákon, žeby každý, kto môže, rozhodil zrno pri cestách, aby aj vtáčky mali hojnosť potravy na veľkú vianočnú slávnosť."

Pre Slovákov a azda aj pre iné európske národy je príznačné, že v ich vianočných zvykoch je patrný prvok štedrosti. Nielen štedrosti medzi členmi rodín, lež aj voči domácim zvieratám. Dobytko a hynina dostávajú väčšiu dávku svojej obvyklej stravy, lež aj čiastku z jedál štedrej večere.

Nevedno, či tento zvyk sa udržel u našich predkov ako ich vlastná tradícia, alebo sa rozšíril pod vplyvom sv. Františka, ako sa rozšíril františkánsky zvyk stavať na Vianoce jasličky Betlehemskeho Dieťaťa.

Nech je tomu akokoľvek, kresťania si uvedomujú, že na prvé Vianoce prejavila sa na svete nekonečná dobrota a štedrosť Boha, ktorý nám poslal svojho Syna v ľudskom tele, aby nás naučil bohumilo žiť a preliatím svojej krvi nás vykúpil z otroctva hriechu.

A za svoju štedrosť k nám Boh očakáva povďačnosť s štedrosťou od nás.

MILÍ CHLAPCI A DIEVČATÁ

Prečítali ste si evanjeliový úryvok o narodení Pána Ježiša, ktorý napísal evanjelista Lukáš?

Teraz sa trochu zamyslite nad touto udalosťou. Čo nám hovorí? - Veľmi dôležitú a krásnu pravdu: to Dieťa, ktoré leží v jasličkách, nie je obyčajné ľudské dieťa. JE TO BOŽÍ SYN, JE TO SÁM BOH ! Teda Boží Syn prišiel na svet, narodil sa z prečistej Panny, aby nás vyslobodil z hriechu, z najväčšieho zla, aké len môže na svete existovať. Jednou vetou by sa dalo toto tajomstvo vyjadriť takto: BOH SA STAL DIEŤAŤOM, ABY SME SA MY ĽUDIA STALI BOŽÍMI DEŤMI.

Toto Božie Dieťa prišlo vykúpiť každého z nás, aj teba, aj tvojho otecka a mamičku, tvojich bratov a sestry, tvojich kamarátov, príbuzných, všetkých ľudí, ktorí žili v minulosti, ktorí žijú teraz na celom svete, i tých, čo budú žiť na svete, keď nás tu už nebude.

Milí chlapci a dievčatá, na Vianoce si už v kostole, alebo aj doma pred betlehemčekom alebo vianočným stromčekom povedzte Ježiškovi takto:

- Je viem, kto si ty, Božie Dieťa, ležiace v jasličkách. Ty si Ježiš, Syn Panny Márie. Ale ty si aj vznešený a mocný Boží Syn. Ty si Boh, ktorý si sa stal dieťaťom, aby si sa nám všetkým podobal. Stal si sa jedným z nás, aby sme sa ťa nebáli, aby každý z nás mohol v tebe spoznať svojho brata. Pane Ježišu, ako sa teším, že ťa môžem nazvať svojim bratom!

Ale, brat môj Ježiš, prečo si sa narodil v takej hroznej biede? Prečo práve v jaskyni, v maštali, na okraji mestečka Betlehema? Myslím, že je to preto, aby každý človek mohol k tebe slobodne prísť. Veď keby si sa bol narodil v krásnom paláci, tam by nás úbohých asi neboli pripustili....

Keď sa dívam na betlehemček, teší má, že prišli k tebe pesieri. Každý ti priniesol dajaký darček. A veľmi sa mi páčia aj krásne oblečení traja králi. Privedla ich tá krásna hviezda, čo žiari nad betlehemčekom. Aj oni ti skladajú k nohám dary a klaňajú sa ti.

Pravdeže, všetci ľudia sa ti majú klaňať! Aj my! Veď si Boh, Pán celého sveta. Ty si všetko stvoril a všetko riadiš. Ale ty chceš byť predovšetkým kráľom našich srdc. Chceš, aby sme ti slobodne darovali svoje srdcia. Ježišu, darujem ti svoje srdce! Vezmi si ho! Chcem ťa nedovšetko milovať.

Ďakujem ti za všetky dary, ktoré si mi dal. Je ich toľko a nielen teraz na Vianoce. Ty mi vždy dávaš toľko krásnych darov. Aj môj otecko a mamička sú pre mňa tvojím nesmiernym darom. Za všetko ti ďakujem. Ale najkrajším darom si Ty sám. Ty, môj Priateľ a Brat. Veľmi sa teším, že ma tak nesmierne miluješ. Dej, aby som ťa aj ja miloval spolu so všetkými svojimi drahými.

Vďaka Ti, Ježišu, že si sa narodil a stal človekom ako ja. Milujem ťa!

Deň druhého príchodu Pána je neistý.

Čítania z knihy Múdrosti rozprávajú o nerozumnosti modloslužby. Človek má možnosť Boha hľadať a nájsť. Krása a veľkosť sveta ho mohla ľahko priviesť k poznaniu Tvorcu: ..."lebo z veľkosti a krásy tvorstva možno poznať Stvoriteľa". Ctiteľia hviezd a prírodných síl sú nerozumní. Kto má túžbu nájsť Boha nech skúma prírodu, ale nie len na povrchu, ale aj hlbšie, a pozná Pána týchto vecí.

Istý židovský autor píše, že kto hľadá Boha, prv alebo neskôr ho nájde. Dnes je to už aktuálne, lebo človek sa intenzívne zaoberá prieskumom vesmíru. Kto dôkladne skúma božie dielo, nie je ďaleko od Boha. Teda, nedajme sa oklamať zdanlivou nenábožnosťou doby a vedy!

Pretože deň druhého príchodu Pána je neistý, musia sa Jeho učeníci pripraviť a to tým, že budú čisto žiť, potom ich nič neprekvapí. Predobrazom toho je NOE a LÓT, ktorí aj vo všeobecnej skazenosti mravov zachovali si čistý život, a tak sa zachránili pred pohromou. Lót sa zachránil z horiacej

Sodomy, a Noe z potopy. Tak to bude aj s pravými kresťanmi v deň druhého príchodu Syna človeka, ktorý bude prichádzať kozmickou katastrofou. Musíme mať na zreteli náhlosť príchodu Pána. Nesmieme sa zaoberať len pozemskými záležitosťami. Kto by si chcel zachovať život lipnutím na mejetku, cti, a pohodli na úkor evanjelia, ten svoj život stratí. A naopak, kto sa pre Boha všetkého vzdal, nič nestretí, vyviazne z katastrofy a príde do večného kráľovstva s Ježišom. Lótvá žena v poslednom okamihu prekazila svoju záchranu, tým, že sa obzrela. Preto nepozerajme naspäť! Kto svoj zrak a srdce nemôže odlúčiť od hmotných vecí, prepadne smrti. Kto sa pozerá dopredu a hore k Bohu, bude "vzatý" do života s Kristom. Na otázku, kde sa onem posledný súd bude konať, odpovedá Ježiš: "na mieste nezáleží. Ako supy nájdu korisť, nech je kdekoľvek, tak Boží súd najde ľudí na ktoromkoľvek mieste. Nikto mu neujde.

A čo bude s nami? To je prastará otázka človeka, ktorý sa pozerá do budúcnosti. Kresťan sa pýta ináč: "ako prežijem katastrofu smrti a raz posledného súdu?"

Na to odpovedá evanjelium: "Čistým, v službe Bohu a ľuďom stráveným životom. Potom sa nám nemôže nič stať. Musíme sa pozeráť hore. Odlepiť sa od blata zeme a nesmieme sa obzerať a ľutovať, čo sme zanechali na svete, keď sme sa rozhodli ísť za Kristom. Kto nedokáže nič zanechať, bude ponechaný aj on na zemi, ktorá bude spálená ohňom súdu. A m e n .

Moderný vedecký pracovník uznáva modlitbu!

Dr. N. J. STOVĚL, jeden z najväčších vedeckých pracovníkov v Sp. št. amerických bol známym popieračom Boha. Pracoval na poli atómového výskumu. Aby získaval jasné poznanie o dostupných prírodných tajomstvách, skúšal nové a nové pokusy. Jeho meno sa čoskoro rozneslo po celom svete, pretože pokusy, ktoré vykonával mu jedinečne vchádzali.

Podivuhodným vedeckým výskumom získal skusenosť, ktorá nepokon celkom zmenila jeho svetonázor. Začal veriť v Boha a v jestvovanie posmrtného života človeka.

Ako sa to stalo? Sám o tom takto hovorí:

Bol som presvedčeným odporcom viery v Boha. Vytvoril som si stabilný názor, že Boh žije iba v obrazotvornosti veriacich

ľudí, že On je výsledkom domnienky a povery. Doposiaľ som sa v mysli nikdy nezaoberal myšlienkou, aby som veril v živého, všemohúceho a predovšetkým láskyplného Boha.

V r. 1985 ja a moji vedeckí spolupracovníci sme sa pri našej práci prepracovali k pozoruhodným objavom o činnosti ľudskeho mozgu. Zistili sme, že mozog má okrem iného aj rádiovú vysielaciu stanicu. Pokúšali sme sa vyskúmať a nájsť dĺžku mozgových vĺn. Po úpornom hľadaní sa nám to aj podarilo. Okrem dĺžky mozgových vĺn, sme objavili ešte o mnoho viac. Našli sme aj stupnicu vlnových dĺžok ľudskeho mozgu. Tieto boli tak jasné, a tak od seba zreteľne oddeliteľné - tak podobné, ako odtisky prstov.

Nedalo sa vyhnúť nasledujúcej myšlienke. Keď my, dnešní vedeckí pracovníci môžeme merať činnosť ľudskeho mozgu, ak je Boh, či by On nemohol zaznamenávať-prijímať naše myšlienky?

Bez väčších časových strát sme sa pokusom rozhodli zistiť, čo sa deje v ľudskom mozgu pri umieraní. Predmetom nášho pokusu bola veriaca pacientka, o ktorej sme vedeli, že čoskoro zomrie. Bez jej vedomia sme si pripravili svoje vedecké prístroje vo vedľajšej miestnosti umierajúcej pacientky, aby sme mohli sledovať na našom špeciálnom meracom prístroji posledné okamihy jej života. Päť svetoznámych vedeckých pracovníkov s nevšedným záujmom čakalo, čo sa stane. Nikto z nás pietich neveril v Boha. Ja som bol ten najtvrdší odporca jestvovania Boha.

Naša aparatúra mala špeciálny prístroj na meranie sily myslenia zomierajúcej pacientky. Prístroj mal na svojej stupnici v prostriedku označenie stredného bodu " 0 ". Na pravej strane bolo kladné vyznačenie s 500 stupňami. Tak isto na ľavej strane bolo vyznačené záporné s 500 stupňami.

Pred týmto pokusom sme merali tým istým špeciálnym meracím prístrojom výkon jednej z najväčších vysielacích staníc USA. Vtedy bol program vysielaný do celého sveta. Ručička nášho meracieho prístroja vtedy zaznamenávala na kladnej strane 9 stupňov.

Keď prichádzali posledné minuty života umierajúcej pacientky, začala táto pacientka vďakvydávať a oslavovať Boha. V modlitbe sa dožadovala Božieho milosrdenstva a prosila p. Boha za odpustenie svojich mýlnych životných krokov. Vyznávala svoju

vieru v odpustenie hriechov skrz Krv Ježiša Krista. S radosťou ďakovala Bohu, že ju už prevedie z toho slzavého údolia do nebeského domova - do večného života, kde bude navždy so svojím Spasiteľom - Osloboditeľom.

My, vedeckí pracovníci sledujúci záznam meracieho prístroja napojeného na umierajúcu pacientku boli sme týmto zaznamenaným výsledkom hlboko dojatí. So slzami v očiach sme pozerali jeden na druhého a na merací prístroj. Ja som bol tak dojatý, že som sa rozplakal. Zvonček meracieho prístroja ukončil pokus: Naše oči pozerali na ručičky meracieho prístroja, ktoré ukazovali v kladnom smere 500 stupňov. Možno by boli ukázali aj viac stupňov, keby stupnica bola mala viac stupňov. Tu opakujem, že z hĺbky srdca, v údive, bez slova sme sa pozerali jeden na druhého.

Po prvýkrát v dejinách ľudstva sme zaznamenali nameranú silu modlitby modliaceho sa človeka. Táto sila je silnejšia ako sila jednej z najsilnejších a najväčších vysielacích staníc USA až o 55-krát. Poznávam, že pri tomto pokuse bol náš merací prístroj na presné zmeranie stupňov už nedostatočný.

Úprimne vyznávam, že v tomto okamihu sa celý môj svetový ateistický názor rozplynul v prach. A ja som začal veriť.

My, piati vedeckí pracovníci opakujeme, že to, čo sme pri pokuse videli a prežili je nepopierateľná skutočnosť, ktorá nás hlboko všetkých dojala.

Potom sme už len čakali na najbližšiu príležitosť zopakovať pokus na osobe neveriacej. Ako objekt sme mali muža voľno-myšlienčára s diagnózou: ťažké zhubné nádorové ochorenie. Prístroje sme pripravili rovnako ako u predchádzajúcej pacientky. Návštevníčka - učiteľka s pacientom nadviazala rozhovor. V názore na Boha bol priam jeho nepriateľom, a tak isto nenávidel aj ľudí. So zatajeným dychom sme pozorovali ručičky na meracom prístroji a tieto sa silne rozkývali a ťahali k zápornej strane. Pacient preklínal. Keď kontrolný zvonček meracieho prístroja sa rozozvučal, ručičky silne narážali na okraj v zápornom smere stupnice 500 stupňov. Tak sme si vedecký zmerali silu zlých myšlienok, silu preklínania a nelásky.

Predchádzajúci pokus so zomierajúcou veriacou pacientkou bol potvrdený.

Tu sa pred nami s veľkou vážnosťou postavila otázka:

Keď my vedeckí pracovníci máme možnosť merať obsah a silu myšlienok - mozgu, či nemôže Boh čítať naše myšlienky, prijímať správy, ktoré vysielala náš mozog s ďaleko väčším výkonom ako najväčšia rozhlasová stanica na svete? Nie, život človeka nekončí smrťou.

Dnes pred celým svetom vyznávam, že Všemohúci Pán Boh ma ako vedca - predtým tvrdošijného Jeho odporcu - nesmiernou Jeho láskou k dušiam presvedčil a priviedol k silnej viere. Môj ateizmus, ako vyššie uvádzam, bol úplne rozdrtený. Som čstný, prísny vedecký pracovník a preto pravdu nemôžem poprieť. Teraz som prešťastným kresťanom! Verím v Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa a Záchrancu pre večný život. Ako vedec verím, že svätôžiar, ktorú obvykle maliari maľujú okolo Ježišovej hlavy nie je len výsledkom maliarskej predstavivosti. Verím, že Ježiš ju vlastnil, a že z Neho vyžerovala oslobodzujúca duchovná sila. Som presvedčený, že On si želá, aby i jeho dietky mali tú istú silu svätosti. Veď keď vystupoval do neba povedal svojím učeníkom: Pošlem vám Ducha svätého, ktorý vám dá silu, ktorú všetci potrebujeme v boji proti Satanovým úkladom.

Ja, bývalý ateista-neverec dnes som Pánu Bohu nesmierne vďačný a zaviazaný za milosť, ktorou ma vo svojom nekonečnom milosrdenstve oslobodil z moci temnosti a naplnil ma - hoci nehodného, silou Ducha Svätého.

Moja konverzia bola ukončená dňa 12. júla 1985. Od tejto doby som prežil ľudský nevyjadriteľné, prekrásne duševné zážitky zo spojenia s Pánom Bohom v modlitbe.

Preložené z časopisu: "DIA REGNÉ"

Finsko, september 1985

Dr.N.J.Stovel v.r.

A. Hlinka - Vianoce sa neimprovizujú

Vianoce sú pred dvermi. Čo nám prinesú, závisí od zásahu božieho, ale aj od toho, čo do nich vložíme, ako sa na ne pripravíme. Vianoce sa neimprovizujú. Ani z hľadiska čisto vonkajšieho. Veľmi dobre to vedia naše mamy, ktoré budú po tieto dni čistiť, piecť, variť, kupovať atď. Ale ani z duchovného hľadiska sa Vianoce neimprovizujú. Nájdeme v nich to, čo sme do nich vložili, znásobené nekonečnou božou štedrosťou.

Čo však do nich vložiť, investovať, aby boli skutočne Vianocami kresťanskými? Táto otázka je aktuálna najmä dnes, keď nás od nich delí ešte šesť dní.

K tým radám, ktoré už každý z nás azda vie naspamäť, ako intenzívnejšia, horlivejšia, dlhšia i úprimnejšia modlitba, zbranosť v súlade s liturgickým časovým obdobím adventu, čítanie dobrých kníh, prípadne dajaká duchovná obnova, by som chcel pripojiť jednu, ktorá je úplne taká praktická ako účinná: dajme našim predvianočným prácam, starostiam, ba i zhonu správnu motiváciu. Robme všetko v duchu lásky, ktorá je ochotná slúžiť, v duchu služby, ktorá je ochotná milovať, i hrdinsky milovať. Ak bude toto motiváciou našich prác a starostí, nedostaneme sa na prah Vianoc, na Štedrý deň, k začiatku oslavy narodenia Krista ustatí a vysilení ako maratónsky bežec - azda so zvolaním "Už nevládzem" - lež dobre naladení, duchovne svieži, aj keď azda trochu alebo dosť unavení. Skúsenosť dokazuje, že správna motivácia vie všetkému nášmu lopoteniu vtlačiť pečať čohosi povznášajúceho, zmysluplného, ba i radosťného. Istotne, že takýto prístup k práci a k životu je veľkým umením, prejavom veľkej životnej múdrosti a znakom vyspelej čnosti. Reč sa to musíme naučiť. Námahy s prípravou sviatkov sú najlepšou príležitosťou začať si osvojovať toto umenie, túto múdrosť.

A čo sa týka sviatkov samých, uvažujeme po tieto dni, ako ich stráviť. Sú sviatkami rodiny. Táto ich črta sa u nás doma tak zdôrazňuje, ako keby Vianoce neboli ničím iným ako sviatkami rodiny. Vieme však i to, že sú nimi len preto, lebo stredobodom tvorí Dieťa ktoré je Bohom i človekom. Dieťa jeho mladučká matka a jeho otec. Tak sa aspoň všetci o Jozefovinizdávali. Ale sústreďme sa na chvíľu na tento rodinný aspekt vianočných sviatkov a uvažujme, ako ich skutočne, hlboko a účinne urobiť sviatkami rodiny - prirodzene, vo svetle vianočného tajomstva.

Jestvujú kraje na Slovensku, kde sa štedrá večera začína mimoriadne pozoruhodným zvykom. Má v sebe čosi obradné, ba až posvätné. Po modlitbe, po zaspievaní piesne Narodil sa Kristus Pán, po priečítaní evanjelia a narodení Ježiša, po vykropení domu svätenou vodou rodina zasadne k stolu a začne jesť oblátky s medom a maslom. Na tento prvý chod sa viaže symbolický úkon účasti na oblátke iného! Odchráva sa to takto: Otec ponúkne matku, aby si odlomila z jeho oblátky omočila ju v mede a masle a zjedla. Potom matka ponúkne svojou oblátkou manžela, rodičia deti a deti rodičov, a napokon deti navzájom. Robí sa to ticho iba čo si členovia rodiny pozrú do očí. Rozumejú, o čo ide: lámeme si navzájom chlieb, oblátku, preukazujeme si lásku /med, maslo/,

odpúšťame si navzájom a vchádzame do užšieho spoločenstva, spájame naše životy v ^{jednotu} jediacich ten istý chlieb, ten istý med, to isté maslo. Lámaním chleba, oblátky sa táto večera dostala do vysokých polôh akéhosi druhu sviatostnej večere, večere "štedrej", štedresj na pokrmy, ale i na radosť, ľudské teplo a lásku. Spory utíchnu, zabúda sa na ne - azda iba na jeden večer alebo na deň, dva - alebo sa skutočne likvidujú vzájomným odpustením, odpustením dokonalým a trvalým.

Je to zvyk, zvyk v niektorých krajoch. Pre svoju tekmer sviatostnú povahu a hlboký, každému zrozumiteľný symbolický význam by bolo vhodné zaviesť ho všade, do všetkých rodín, v celom rozsahu jeho účinkov. Lebo len tak budú Vianoce sviatkami rodiny, sviatkami odpustenia, dobroty, tolerancie, ktorá dovoľí, aby ten druhý bol taký, aký je, iný ako my. Sviatkami lásky. Hej, veru, tej skutočnej a všetko pretvárajúcej lásky. Kde sa to stane, tam sviatkov rodiny, ba viac, tam Vianoce skutočne dobre začínajú. Začínajú. Lebo toto by Vianoce ešte neboli. Aj k inému lámaniu chleba musí ešte prísť. K lámaniu chleba medzi deťmi a iným Otcom. Tým nebeským! Aj pri tomto lámaní chleba musí prísť k zmiereniu. Istotne viete, čo mám na mysli. Ale tu nejde iba o zmierenie sviatostné, lež skôr o to, čo je predpokladom a podmienkou účinnosti každého zmierenia, i sviatostného. Tých podmienok je istotne niekoľko, ale dnes by som chcel spomenúť iba strach a odpustenie.

Ktokoľvek - ako o tom svedčí celé Sv. písmo - prišiel do styku s Bohom, vždy ho opanoval strach pred neznámym alebo ezda i nebezpečným, životu nebezpečným tajomstvom. Tak to bolo so Zachariášom, s Máriou, i s Jozefom. Aj na neho sa anjel obrátil slovami: "Neboj sa prijať Máriu za svoju manželku... porodí syna a dáš mu meno Ježiš, lebo on vyslobodí svoj ľud z hriechov." Neboj sa... To platí aj pre nás. Aj na nás sa posol boží, cirkev, dnešnou staťou evanjelia, ba i touto kázňou obracia týmto "Neboj sa". Neboj sa božieho tajomstva, neboj sa priblížiť sa k nemu, neboj sa Boha, intímnejšieho, dôvernejšieho života s ním. Prijmi jeho ponuku. Nebude to pre teba znamenať ochudobnenie, stratu, umŕtvenie čohosi živého, dôležitého, radosného, a to ani vtedy, keď Boh bude od teba žiadať zrieknutie sa toho alebo onoho. Boh chce z teba vyprázdniť haburdie, aby ťa naplnil svojimi pokladmi. Nemej teda strach. Presvedčíš sa i ty - ako sa presvedčil Jozef - že Boh je Spesiteľ, že oslobodzuje, nezotročuje, že pozdvihuje, neuponižuje, že oživuje, neumŕtvuje.

A čo sa týka odpustenia a či zmierenia, najprv jednu epizódu.

Pred necelými dvoma týždňami sme na oiblickom krúžku uvažovali o viere a či dôvere, o schopnosti oprieť sa o Boha. Na otázku, prečo je naša viera taká slabá, naša dôvera taká neúčinná, padlo niekoľko odpovedí. Zrazu jeden z prítomných prekvapil všetkých zaujímavým, paradoxne vyjadreným tvrdením: Preto, lebo mnohí ľudia nevedia Bohu odpustiť... Tu sa hovoriaci zastre- vil a všetci zarazene pozreli na neho ... nevedia mu odpustiť - pokračoval - údery pod pás, nešťastia, osudné neúspechy a pod. Robia za ne zodpovedným Boha. Že to na nich dopustil, že ich tak "strestal". Že tomu nezabránil. Nevedia mu to odpustiť. A ktosi z prítomných poznamenal: Nevedia Bohu odpustiť, že nie je taký, akého si ho predstavujú oni, že nie je dochvilný vo vyslyšaní ich prosieb, alebo že ich vôbec nevyslyší. Nevedia sa zmieriť s Bohom, aký je.

Veru, aj s Bohom sa treba zmieriť, a to nielen tým spôsobom, že ho poprosíme o odpustenie našich previnení, ale aj v tom zmysle, že sa zmierime s ním, že mu - opakujme vyslovený paradox - odpustíme. To v skutočnosti znamená, že sa zmierime so svojou životnou cestou, so svojím charakterom, so svojou povahou, aj s neúspechmi, aj s pádmi, skrátka, so všetkým tým, čo robí život takým ťažkým a často neznesiteľným, hoci nevieme, prečo to Boh žiada práve od nás, odo mňa, práve odo mňa.

Ale nestačí iba zmieriť sa s tým, prijať rolu, ktorú nám život nanútil. To by bol negativizmus, pasivizmus, apatia, nečinnosť. To by nebolo kresťanské. Na čosi veľké, ba až vznešené sa všetko premení, keď človek, tušiac boží plán za všetkým, čo sa deje, prijme svoj kríž a vykročí za Ježišom, t.j. začne konať v rámci svojej životnej roly - tak ako Mária, ktorá prijala božiu ponuku, i keď vlastne ani nevedela, ako sa to všetko stane, ako Jozef, ktorý sa prestal báť Márie a jej plodu a prijal rolu sluhu.

Ľahko toto zmierenie sa s Bohom človeku nepadne. Ale na- dovšetko, nie je ovocím vypätia vôle v jednom okamihu, lež výsledkom celoživotného úsilia. Vianoce však, sviatky bezmedzného poníženia Boha, sviatky, kedy človek začína tušiť, že Boh má inú logiku ako on, že ináč súdi, hodnotí, ba i miluje, sú pre rozhodnutie zmieriť sa s Bohom, ba i pokročiť v ňom, najlepšou príležitosťou.

Hľa, zvestujem vám veľkú radosť,
ktorá platí všetkému ľudu: Dnes sa
vám v meste Dávidovom narodil Spasi-
tel, Mesiáš a Pán. A toto vám bude
znamením: nájdete dieťa zavinuté do
plienok a uložené v jasliach

/Lk 2,10-12/

Vstúpme do betlehemskej jaskyne. Vstúpme, ale so živou
vierou, lebo čo tam vidíme bez viery? Len obyčajné chudobné
dieťa podobné iným. S vierou tam však vidíme Božie Slovo, kto-
ré sa stalo telom. Slovo, v ktorom sídli večná Láska, čo zos-
túpila z neba na zem, aby mohla povzniesť ľudí k Bohu. S vie-
rou vidíme ležať v jasliach jednorodeného Syna Božieho, jednej
podstaty s Otcom, ktorý je večný, všemohúci ako Otec.

Vidíme najvyššieho Pána neba a zeme, Pána anjelov a ľudí,
ktorý, aby sa mohol nám ľuďom darovať, sa tak veľmi ponížil,
že sa odel naším telom a stal sa naším služobníkom.

Keby nás o tom neučila naša viera, kto by mohol vymyslieť
tolký zázrak lásky? "Večnou láskou ťa miluje, hovorí Pán, pre-
to sa zľutúvam nad tebou a priťahujem ťa k sebe". /Jer 31,3/.

Uvažuj nad týmto zázrakom: TVOJ BOH SA STAL TVOJIM BRA-
TOM, POTOMKOM ADAMA AKO TY, ODEL SA TÝM ISTÝM TELOM AKO TY!
- Ó láska nepochopiteľná!

Všetci sme prepadli smrti a nebol pre nás žiaden liek,
tu zostúpil vo svojom nesmiernom milosrdenstve Syn Boží z neba
a priniesol nám život. Ó, čože je človek, že ho tak vyvyšuješ?
Čo je človek, že ho zahrňaš toľkou láskou?

Bez viery by bol pre nás malý Ježiško v jasličkách tým,
čím je, žiaľ, toľkým ľuďom: niekto neznámy.
Vstúpme teda do betlehemskej maštalky so živou vierou a hľaď-
me na útle dieťa ležiace na slame. Eiedna maštal', slama - všet-
ko nám privoláva: milujme, milujme toto Božské dieťa, ktoré
zastúpilo na zem z lásky k nám!

✠

Prichádzam k Tebe, Ježiško, prameň lásky,
aby si zmiernil smútky našich dní.
Prosím Ťa za všetkých, čo riadia naše cesty,
i za tých prosím Ťa, čo Teba nepoznajú...

Legenda o ukradnutom Ježiškovi

Ježiško sa stratil! Starý kňaz pozeral s úžasom na prázdne jasličky. Úžas vystriedala nedôvera a zmätok.

- Ale ako, Ježiške predsa nemohli ukradnúť.

Úzkostlivo prehladal všetko. Bolo to neuveriteľné, ale predsa to bola pravda. Ježiško zmizol.

Kňazovým srdcom prenikla ostrá bolesť. Kráčal smutno k oltáru a klesol na kolena. Sklonil hlavu a medzi prstami kížali mu guľôčky ruženca, opotrebované častým používaním. Jeho pery sa pohybovali v starodávnej modlitbe - "Otče, odpusť im..." O chvíľu sa prežehnal a namáhavo sa postavil na nohy. V duši mal strašnú horkosť. Šiel pomaly k otvoreným dverám chrámu. Boli Vianoce a snehové páperie tichúčko padalo a prikrývalo zem bielučkou perinkou. Sú Vianoce - a obraz dieťaťa, ktoré celý svet zbožňuje, nehanebne ukradli. Kto mohol tak nízko klesnúť, že na Vianoce ukradol z chrámu symbol Spasiteľa? Tu zrek kňaza niečo upútalo. Bola to červená škvrna na bielom snehu - červené sánky. Veselé červené sánky, ktoré ťahal chudobne oblečený, ale radostne sa tváriaci chlapček. S hnedými kaderami chlapčeka, ktoré vykukovali spod vlnenej čiapky, veselo si pohrávalo snehové páperie. Oveľa lepšie zabalený a chránený pred chladom a snehom bol jeho jazdec na nových červených sánkach. Bol celý zababušený do starého kabáta a dokonale chránený pred prírodou a ľuďmi.

- Veselé Vianoce, otče, - zvolal chlapec.

- Boh ťa žehnaj, synu, - odpovedal kňaz a keď sa chlapček zastavil pred chrámovými schodmi, pýta sa ho:

- To máš pekné sánky, to si k Vianociam dostal?

- Áno, otče, - odvetí chlapec a opatrne, láskavo berie zo sánok svojho cestujúceho a poberá sa po schodoch do kostola.

Kňaz zadivený ho pozoruje a narez sa pýta:

- A kto je tým šťastným cestujúcim, ktorý sa mohol zviešť na твоjich nových sánkach?

Chlapcove veľké, jasné očka pozreli na kňaza a jeho buclatá rúčka zružovela od zimy, odhrnula kabát z tváre "šťastného

cestujúceho" a z úst mu vyhrkne odpoveď:

- Ježiško to bo!

- A čo si s Ježiškom robil? - pýta sa jemne kňaz.

- Chcel som mať k Vienociam sánky, otče, veľmi som ich chcel mať. Prosil som Ježiška, aby som ich určite dostal. Sľúbil som Mu, že keď ich dostanem, bude prvý, ktorý sa na nich odvezie.

Starý kňez pohliadol dolu na žiariecu tváričku.

- Bolo to správne, otče, však bolo? - pýtal sa maličký chlapček s náhlou úzkosťou. Oči kňaza zvlhli.

- Áno, dieťa moje, - povedal mu celkom mäkko,

- bolo to celkom správne. A som presvedčený, že Ježiškovi sa prechádzka ľúbila...

Spoločne kráčali k čakajúcim jasličkám. Chrámovou loďou ozývali sa dvojité kroky: starých nôh kňaza, ktorého náhle opustil smútok a prispôboval sa dychtivým, cupitavým krokom nôh maličkého chlapčeka. Kňazove oči upierali sa hore, k hlavnému oltáru. Jeho pery sa opäť pohybovali v modlitbe "Nechajte maličkých prísť ku mne..."

/téma na december MARIÁNSKEHO ROKA 1987/88

MÁRIA A OBNOVA RODÍN

Boh začal od počiatku šíriť svoju lásku vo svete vytváraním väzieb a vzájomných vzťahov medzi stvoreniami, a špeciálne medzi ľuďmi. Manželstvo a rodina vybavil Boh takými možnosťami formovania a rozvíjania medziľudských vzťahov, že sám použil nezaretskú rodinu ako prostredie pre vstup svojho Syna do sveta a pre jeho prípravu na pôsobenie v ňom.

Nežiadúce dôsledky sekularizácie ľudskej spoločnosti, ktoré ju premenili na konzumnú spoločnosť, sa prejavili výrazne aj na inštitúcii rodiny ako spojovacieho článku medzi jednotlivcom a spoločnosťou. Budúcnosť ľudstva podstatne závisí na budúcnosti rodiny, a preto manželstvo a rodina si zasluhujú osobitnú pozornosť aj v tomto mariánskom roku. Čo môže povedať nezaretská rodina, a špeciálne Mária v nej, dnešným manželom a rodičom? Dodnes sme sa nenaučili čerpať z tohto zdroja. Pokúsme sa

hľadať Máriin odkaz manželom a rodinám.

Kresťanské rodiny dnes i kresťania všeobecne netrpia ani tak na nedostatok duchovného života ako viac na to, že nedokážu premeniť energie získané prostriedkami tohto života/sviatosťami, modlitbami, čítaním a meditáciou sv. Písma, zhromaždením v spoločenstve veriacich.../ na prospech každodenného života, ktorý je pre nás Božím oslovením. Nenaučili sme sa ešte žiť jeden život v harmónii toho, čo chceme, s tým, čo konáme. Sme príliš deťmi svojho prostredia, ideológie, spoločenského systému, strachu, ľahostajnosti, závislosti, túžby po úspechu..

e málo deťmi Matky Márie, ktorá svojím "Hľa, služobnica Pána" /Lk 1,38/ ukezuje, v čom tkvie tajomstvo tejto harmónie. Kto sa prestáva báť hriechu, začne sa báť Boha. V hriechu sa vytráca nielen schopnosť viesť dialóg s Bohom, ale aj možnosť vidieť Boha v človeku a vo svete. Vytráca sa dialóg medzi manželmi, v rodine i medzi príbuznými. Vytráca sa prirodzená úprimnosť a jednoduchosť z našej reči i postojov, ktoré sa prejavuje u Márie. $\angle$ Ako sa to stane, keď ja muža nepoznám? Lk 1,34/ Prestávame byť deti svojej Matky, ktorá sa s radosťou i s rozpakmi delila so svojou príbuznou Alžbetou o "veci, ktoré jej urobil Mocný" /Lk 1,49/.

Na základe udalosti, keď "josef chcel tajne prepustiť Máriu, lebo ju nechcel vystaviť potupe" /Mt 1, 18-25/, môžeme usudzovať, že Mária a Jozef viedli intenzívny rozhovor o nezvyčajnom zásahu Boha do ich spoločného života, ale i o pochybnostiach Jozefových. A tento rozhovor bol vedený s vedomím prítomnosti Ducha Božieho, lebo "anjel Pána prehovoril k Jozefovi" /Mt 1,20/. A práve rozhovor o trojici medzi manželmi, kde tretie miesto zaujíma Kristus, chýba v našich rodinách. V takom rozhovore sa prestávame sústreďovať na presnosť logických formulácií ktorými obhajujeme svoje názory, a zechínáme si uvedomovať, ako ten druhý pociťuje a prežíva moje správanie a spostoje. Túto formu dialógu možno uplatniť aj v tzv. "horizontálnej" časti sviatosti pokánia manželov, t.j. pri príprave na "vertikálnu" - sviatosťnú spoveď. /Horizontálnu časť sviatosti pokánia tvorí rozhovor medzi manželmi, v ktorom spoločene hľadajú korene a príčiny narušenia ich vzťahov, čo nie je možné v rámci individuálnej sviatosťnej spovede./

Tak ako Mária prijala svoju iste neočakávanú úlohu Matky Božej, tak aj my sa učme meniť smer, prijímať nami neplánované

denne úlohy. V tomto svetle zodpovedné rodičovstvo nepripúšťa odmietavý postoj k sexuálnemu životu jedného z manželov a neznamená ani sexuálny nátlak alebo sexuálnu uvoľnenosť používaním antikoncepcie. Zodpovedné rodičovstvo je, po vzájomnej a úváženej dohode, slobodne prijaté rozhodnutie k starostlivej výchove všetkých detí, ktoré Boh rodičom poženná pri možnom použití prirodzenej regulácie počatia.

Z tohto hľadiska, je Mária pre manželov vzorom ako tá, ktorá prijíma Božie rozhodnutie. V manželstve je týmto Božím rozhodnutím život v spoločenstve lásky a jednoty duše i tela. Vtedy aj sexuálny život sa stáva jedným z posvätných aktov vzrastu vzájomnej lásky manželov, z ktorej pramení zdroj nového života.

O Máriinom utrpení ako matky sa dozvedáme okrem iného aj z evanjeliového príbehu so Simeonom pri obetovaní Ježiša v chráme /Lk 2,34-35/. Tu Boh ústami Simeona hovorí, že jej dieťa bude trpieť. Prečo Boh hovorí to, čo sa matkám nezvykne hovoriť? Chcú od Márie jej vnútorný súhlas. Chcú, aby popri Kristových slovách "Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna..." /Jn 3,16/, bolo možné aj o Márii povedať: Mária nás tak milovala, že za nás dala svojho jednorodeného. Utrpením naším vlastným alebo utrpením našich detí aj nás Boh oslovuje, a my sme povinné odpovedať. Nie je našou odpoveďou, napríklad na tlak proti viere, často iba rezignácia, útek do izolovanosti, kompromisné počínanie v zamestnaní hraničiace až s neverou? Tak sa chceme zbaviť trpenia a pripravujeme si ešte väčšie a nebezpečnejšie utrpenie dvojtvárnym pôsobením na svoje deti, antipatiou a pretvárkou okolia voči nám, až otvoreným odmietnutím našich postojov. Jediná pozitívna odpoveď pred Bohom aj pred ľuďmi na každé utrpenie je v Máriinej odpovedi vyjadrenej prijatím utrpenia /nie rezignáciou/ a jeho neustálou premenou na energie obhacujúce náš život i život nášho prostredia.

Od Márie sa musíme učiť prežívať aj radosť. Vyjadrila ju slovami z Magnifikatu "Veľobí duša moja Pána..." /Lk 1,46-56/. Uvedomenie si toho, že naša radosť má pôvod v Pánovi, robí ju nielen nesebeckou a nevtieravou, ale aj trvalou. Taká radosť nezaniká s neúspechom, ale nám ho pomáha prijímať, prežívať a nerezignovať pred ním. Učí nás úprimne sa radosť s radujúcimi aj vtedy, keď ich radosť nemôžeme dosiahnuť.

Boh v Márii znovu vyzdvihol jednotu dvoch stavov na pohľad protichodných - panenstva /reprezentujúceho čistotu ducha/ a materstva / predstavujúceho schopnosť tvorby všetkého nového/. Bytostná jednota panenstva a materstva je už v samom Bohu, ktorý je Láska a Stvoriteľ. Na tento obraz je stvorená príroda so svojimi danosťami darovať sa i dávať vzrast. Taký je aj človek so svojou schopnosťou milovať a spolupracovať pri vytváraní nového života. Len v čistote ducha môže vzniknúť nová kvalita, a preto panenstvo a materstvo sú neddeliteľné súčasti aj manželského života. Ani jedna z týchto hodnôt nemôže existovať izolovane, a manželia sú povinní obe ich rozvíjať v sebe i vo svojich deťoch. A takto chápané panenstvo a materstvo, v duchu Máriinom, nebudú vytvárať bariéry ani vtedy, keď sa budú vzťahovať na sexuálnu oblasť alebo oblasť lásky dospievajúcich detí.

Vo sv. Písme sa hovorí aj o udalosti nájdenia dvanásťročného Ježiša v chráme /Lk 2,41-50/. Všeličo môžeme spoznať v tejto udalosti. Isteže v nej vidíme, že Ježišova múdrosť, adekvátne múdrosť učiteľov zákona, je Božím dielom, ale nemôžeme nevidieť, že je to aj dielo výchovy Jozefa a Márie. A vedieť vzbudiť záujem u dieťaťa o hodnotne veci, viesť ho k dôslednosti, nie k povrchnosti, naučiť ho poznať seba, naučiť ho slobodne vyjadriť a obhájiť svoj názor a s primereným pocitom zodpovednosti ho aj žiť, to je pre všetkých rodičov a vychovávateľov neľahká úloha, a zvlášť dnes.

Panna Mária nás privádza až za hranice nášho osobného a rodinného duchovného života. Učí nás zodpovednosti za život viery a lásky v cirkvi i vo svete, keď jediného Syna dáva celkom do služieb apoštolátu svojho národa. A Kristus práve použitím veľkosti svojej Matky a veľkosti každého materstva ukazuje nám, ako sa stať svetlom kvasom sveta. A na to je potrebná permanentná obnova každého z nás v duchu Kristovom skrze Máriu.

ŽIVOT SV. ŠARBELA, DIVOTVORCU

/Svätý Šarbel Makluf - svätec sveta/

" Čo by sme mohli povedať o nádhernom kvete svätosti, ktorý sa rozvinul na jednej vetve starej orientálnej mníšskej tradície? On spája náš svet plný bohatstva a komfortu so svetom chudoby, pokory a askezy, ktorá oslobodzuje dušu, aby sa povzniesla k Bohu."

/ Pápež Pavol VI. /

Poznáním Života a smrti divotvorcu svätca - mnícha a pustovníka Šarbela /Krstné meno Josip / Maklufa ho pápež Pavol VI. vyhlásil 5.12.1965 za blahoslaveného a 9.10.1977 za svätého. Veľký počet obrátení je jeho slubom. V celej Cirkvi náhle vzrástlo uctievanie tohto veľkého obhájcu rodinnej modlitby.

Josip Makluf sa narodil 8.5.1828 v malej maronitskej dedine Bega-Kafra na úpäti libanonských hôr. Bol najmladším synom z piatich detí roľníka Antuna Maklufa a ženy Brigity z mesta Bišari. Skoro po smrti otca /8.8.1831/ prevzal starosť o deti strýko Thanios Makluf. Na kopcovitých horských svahoch rodinnej dedinky Josip pásieval rád stádo. Jedného dňa, keď malý Josip pásol stádo, prišiel k nemu neznámy mních chudobný. Pastier Josip sa pýta mnícha: "Otče, zablúdili ste"? Odpovedal mu: "Ne- poznám náhodu na tejto zemi, všetko čo je tu okolo, je aj moje." Potom neznámy mních chytil pastierovu hlavu do svojich rúk, zahľad sa mu do očí a povedal, že mu z očí vyčíta budúcnosť: "Keď sa raz ujme Kristov svet v tebe, potom budeš druhým prinášať pokoj, budeš ich liečiť zo strachu a z ich pochybovania. Horúca modlitba má tisíc raz väčšiu moc ako lieky, ako svetská moc." A v srdci pastira Josipa sa zrodila túžba stať sa mníchom. Jedného dňa mladý Josip opustil rodný dom a odyšiel do kláštora Annaya. A hoci jeho strýko bol proti tomu, matka Brigita povedala: "Nech sa stane vôľa Božia a nech mu poslúži moja obeta: Bolo to v roku 1851.

Pri vstupe do kláštora dostal nové meno - Šarbel, meno biskupa z Antiochie a mučeníka, ktorý položil život za Cirkev a Krista. Maroniti slávia sv. biskupa Šarbela 5.9.

Na začiatku svojho mníšskeho stavu mladý Šarbel chystal drevo, zakladal oheň pracoval v záhrade a na poli, kde aj ťahal pluh, lebo tam nemali ťažné zvieratá na oranie. Živil sa starým chlebom, ktorý už nik nejedol. V duši sa mu rozrástol pokoj a šťastie.

Po skončení štúdia teológie bol v roku 1858 vysvätený. Potom bol ešte 16 rokov v kláštore. Bol vždy veľmi skromný a čnostný, prísne dodržiaval pravidla rádu. Jeho duchovný život, modlitby a odriekanie boli naplnením ideálu pravidla. Najradšej kľačal v kaplnke pred oltárom sv. Križa a modlil sa v hlbokom rozjímaní v Božej prítomnosti. Šarbel okrášľovala zvláštna prednosť úplnej oddelenosti od sveta - odmietal sa stretnúť s najbližšou rodinou aj s matkou. Na jej bôľnu poznámku: "Si vôbec môj syn, keď nechceš, aby som ťa videla?" Jej otec Šarbel povedal: "Ak bude vôľa Božia, uvidíme sa v nebi číu večnosť. Každý deň sa modlil sv. ruženec pred obrazom Matky Božej vo svojej cele.

Šarbel si bral v kláštore najstaršie a najtvrdšie kusy chleba. Z kláštornej záhrady si bral len to najhoršie a len vtedy, keď to bolo povolené. Chodieval s kapučňou na hlave. V Šarbelovi rástla túžba stať sa pustovníkom. Maronitskí pustovníci v Libanone v 19. st. boli zhromaždení v jednom kláštore. Opát kláštora mal právo po smrti niektorého pustovníka preradiť za pustovníka jedného z tých, ktorí túžili po samote. V roku 1872 sa splnila aj Šarbelova túžba - stať sa kandidátom na pustovníka. V roku 1875 sa mohol Šarbel usadiť v biednej chatrčí, ktorú už neopustil až do svojej smrti. Vyčistil záhradu od buriny a nasadil si tam zeleninu a liečivé byliny. Raz za deň dostával skromné jedlo z kláštora, no mäso a maslo nejedol. Jedol výlučne surovú alebo uvarenú zeleninu, málokedy dochutenú olejom. Cez deň alebo aj v noci, ak nepracoval, kľačičky sa modlil pred oltárom sv. Križa alebo čítal životopisy svätých, Cela, v ktorej býval, bola dlhá 2,10m a vysoká 2,55 m. Mal len jeden kotlík na varenie, vedro na vodu, matrac naplnený suchým listím súknou prikrývku. Hromada dreva prikrytá plátnom mu slúžila ako vankúš. Pri chatrčí bola kaplnka 6 x 9 m. V kaplnke mu ako kľačadlo slúžievalo niekoľko drier prikrytých plátnom. Na slúženie omše sa pripravoval dlhým rozjímaním, modlením a zvláštnym uctievaním Panny Márie.

Sv. omšu slúžieval o 9.00 hod. na ktorú sa pripravoval odvtedy, ako sa ráno prebudil. Dlho trvalo každodenné ďakovanie, ktoré kľačičky vzdával pred svätostánkom. Svoj pozemský život skončil 24.12.1898, keď slúžil sv. omšu. Na jeho hrobe žiarilo svetlo 45 dní a nocí. Jeho telo nespráchnivelo až do jeho vyhásenia za blahosláveného. Na hrobe bolo zvláštna vôňa. Už za prvé tri mesiace po jeho smrti bolo 350 uzdravení po príhovore u tohoto veľkého divotvorcu. Jeho hrob navštevujú nielen pokrstení ale aj moslimovia.

Litánie k Svätému C h a r b e l o v i /mystik Východu/

Pane zmiluj sa nad nami

Kriste zmiluj sa nad nami

Pane zmiluj sa nad nami

Kriste uslyš nás, Kriste vyslyš nás

Otče z nebies Bože, - " -

Synu Vykupiteľa sveta Bože,

Duchu Svätý Bože,

Svätá Trojica Jeden Bože,

Svätý Ch á r b e l   posilňuj našu vieru

Ty živý zázrak Boží

Ty hrdina zbožnosti, lásky viery

Ty čistý prameň, hasiaci všetkých smäd

Ty liek, ktorý hojíš telo i dušu

Ty pretekajúci dar prenikajúci všetko

Ty pustovník, slávny svojimi úžasnými zázrakmi

Ty opovrhovateľ všetkými bohatstvami zeme

Ty baránok pokojný, so srdcom plným súcitu

Ty drahocenní vôňa, ktorá prúdiš do sveta

Ty služobníku Najsvätejšej sviatosti Oltárnej a vždy prečistej
Panny Márii

Ty veľkodušný dobrodinca, ktorý naplňaš stvorenie požehnaním
a milosťou.

Ty ľubezní vôňa z cedrov Libanonu

Ty ohnivé svetlo, ktoré osvecuješ Cirkev

Ty podivuhodné svetlo, ktorého hrob svieti

Ty pozorný počúvateľ, ktorý spĺňaš prosby verných

Ty čistý a poslušný, ponad všetku chválu

Ty chudobný, ktorý prijímaš a miluješ všetky strádania

Ty hlas volajúci, ktorý zobúdzáš svedomia

Ty predobraz pre ľudstvo tejto doby

Ty anjel v ľudskej podobe

Ty drahocenná koruna svätého mníšskeho stavu

Svätý Charbel, náš poklad a naša hrdosť pre každý čas.

Baranok Boží, ktorý snímaš hriechy sveta - odpusť nám Pane

vyslyš nás Pane

zmiluj sa nad nami.

Modlitba k sv. Charbelovi:

Ó, svätý Charbel, ta si bol roznieťený a ranený túžbou po Božej sláve; bol si mocným na duchu a hrdinom v modlitbe a pokání. Ty si jedinečným spôsobom ohlesoval význam nadprirodzene a nutnosť sebazapierania sa pred trónom Božskej prítomnosti, ktoré prekračuje všetky ľudské hodnoty.

Vďaka Mystickému Telu Kristovmu, ktorým je Cirkev, bol si v ustavičnom spojení s naším Pánom skrze puto lásky. Nemôžeme Ťa nasledovať v Tvojej pustovníckej samote a na ceste Tvojej obety, ale Ťa prosíme, naplň naše srdcia túžbou po polepšení a pomáhaj nám, aby sme pochopili veľký význam duchovného života a nechaj nám spoznať, čo je potrebné ku našej spáse. Amen.

Čo je najlepší skutok

Slávny cirkevný učiteľ a svätý sluha Boží, Albert Veľký, biskup, sa veľa modlil, aby mohol poznať, ktoré skutky sú najlepšie a pre hriecšnikov naužitočnejšie. Pán Boh ho vyslyšal. Oznamil mu, čo si žiadal a naložil mu, aby si to dobre zapamätal a podľa príležitosti sa v tom aj cvičil. Celé poučenie sa môže zhrnúť do týchto bodov:

1. Keď sa živote čo len halier daruješ v mene Božom, to mi je milšie, ako keby po tvojej smrti potomci celé majetky rozdeli na elmužny.
2. Keď za života čo len slzu vyroníš než mojím utrpením, to Mi je milšie a tebe zasluhnejšie, ako keby tvoji potomci celé potoky slz ronili.
3. Keď v nočnom čase z pobožnosti vstaneš modliť sa, to Mi je milšie, ako keby si celé vojská vyzbrojil oproti nevercom do boja.
4. Keď nikoho neodsúdiš ani nezatratiš, to Mi je milšie, ako keby si všetok svoj majetok rozdel chudobným.
5. Keď všetkým svojim nepriateľom odpustíš, to Mi je milšie, ako keby si do Španielska, ku svätyni sv. Jakuba putoval a po každej mile sa na ceste bičoval.
6. Keď dákomu niečo spasiteľného povieš, alebo zo sv. Písma prečítaš, to Mi je milšie, ako keby si sa 7 rokov postil o chlebe a vode.
7. Keď sebe za najmenšieho pokladaš a nie si namyslený, to Mi je milšie, ako keby si cez veľké rieky mosty staval a všetkých cestujúcich na hospodu privinul.

8. Keď sa zriekneš rozkoší a radostí sveta, to Mi je milšie, ako keby si svoje telo do krvi trýznil a mučil.
9. Keď za života prosiš Ma za seba, alebo za iných, To Mi je milšie, ako keby po tvojej smrti všetci svätí v nebi prosili za teba.

Modlitba uzdravujúcich

Pane, urob ma nástrojom svojej spásy,
aby som prinášal uzdravenie tam, kde je choroba,
pomoc tam, kde sú zranenia,
zmiernenie, kde je utrpenie,
útechu, kde vládne smútok,
nádej, kde sa šíri zúfalstvo,
pristatie a pokoj, kde prichádza smrť.
Daj, aby som sa snažil skôr potešovať iných než seba
ospravedlňovať,
skôr chápať iných než aby mňa poslúchali,
skôr milovať iných než, aby som sa tešil
ich úcte.
Pretože len keď seba dávame, prinášame uzdravenie,
len keď načúvame, rozdáваме útechu,
len keď umierame, rodíme sa k večnému životu.

/ Charles C. Wise/

Vo Vogazách.

"Nemodli sa iba preto, aby to bolo odmodlené! Nech je modlitba preniknutá duchom lásky. Keď tak nerobiš, mnohé slová stoja za nič. Keď ponecháš pre seba silu, ktorú ti dávam, zostaneš stále rovnaká. Keď ju ale rozdáš, zostaneš násobní sa. Buď smelá!"

5.IV.

"Nie si ničím! Ja som tvoje všetko! Zlásky som zložil modlitbu "Otče náš! Z lásky naučil som ťa modliť. Nikdy sa bez lásky nemodli. Modliť sa znamená - myslieť na Boha!"

Lyon - kostol sv. Jozefa.

"Ty nechápeš tajomstvo malého zrníčka, z ktorého vyrastie veľká rastlina a prinesie tisíce nových zrníčok. Nedokážeš pochopiť vlny elektrónu, ani tajomstvo iných síl. Nediv sa, že aj Boh má svoje tajomstvo. Poteš sa! To je preto, aby ste Otcovi dokázali svoju detinskú dôveru".

"Svätosť života? Ide pomaly ako storočie... Dôveruj! Pomáham ti! Ani nevieš, ako po tom túžim, aby si bola svätá - viac ako Ty!"

Raz som ťažko rozväzovala uzol. "Tak je to aj s tvojou dušou. V každej duši je jeden slabý bod, ktorého sa treba dotýkať s veľkou trpezlivosťou a s veľkou tichosťou".

V katedrále sv. Jána.

Snažila som sa nájsť si dobré miesto, aby som videla kardinálov Msgr. Fumazoniho a Galiera. Ani slovo som sa nemodlila. "Pozdravila si priateľa v Jeho dome?"

30.V.

Je to láska, keď mi srdce rýchlejšie bije, keď myslím na Teba! On: "Je. Ale láska je aj to, keď sa cvičíš v niektorej čnosti, ku ktorej nemáš ani najmenšiu chuť. Už si sa niekedy zrútila od práce, ktorú som ti ja uložil? Žiadal som niekedy viac, ako som dával?"

Jedlá boli znamenité, lebo som bola hladná: "Ďakuješ mi za pozemský pokrm a dobre robíš! Ale pomysli len, že je to slabý tieň toho nasýtenia, ktorého si účastná na nebeskej hostine."

"Mohol si nás vykúpiť bez smrti?"

On: "Preto som zomrel, aby som vám mohol dávať život."

20.XI.

Bola som unavená, nemohla som rozjímať.

On: "V takm prípade si pomáhaj modlitbou. Jedným spôsobom modlitby si oddýchneš od druhého. Aj tak zostaneš pri Mne. A neprestáva byť veselá! Veselosť veľmi potrebuješ... Modli sa "Otče náš" v spojení s mojou Matkou! Predstav si, ako sa Ona modlila modlitbu, ktorá pochádzala od jej Syna. Môžeš si predstaviť radosť Boha, keď ju počul tak dokonale sa modliť? Buď mojou tešiteľkou! Raz bude založená rehoľa pre moju útechu..."

4.XII.

Po sv. prijímaní.

"Snaž sa o dokonalosť! Každú prácu vykonávaj čo najdokonalejši Na prvý pohľad sa úloha zdá byť neriešiteľná, ale potom uvidíš, prameňom akých radostí bude. Predovšetkým budeš mať radosť, že patríš tebe a to ostatné príde samo od seba!"

26.I.

Valencia: V železničnom vozni zlo. On: "Keby som miesto utrpenia poznal iný nástroj, ktorým by som ťa pripútal, dal by som ti ho."

Chápeš, že duša, čím viac sa približuje k večnosti, tým viac sa musí spájať so Mnou? Pozbieraj všetku silu, aby si už nežila

sebe, ale Mne! Minule si čítala v evanjeliu, že som v jeho slovách prítomný! Ako ťa tá myšlienka dojala. Ale o čo viac Ma teší, keď som prítomný pod spôsobom ľudského tela! Duše, žijúce v stave milosti, zostávajúte so Mnou!"

Pochybovala som. On: "Tomu veríš, že máš dušu v tele? Aj keď ju nevidíš? Prečo ti je také ťažké uveriť, že prebývam v tebe v stave milosti, aj keď Ma nevidíš? Tu som! Rozprávaj sa so Mnou!"

29. II.

Sv. hodina: "Začínaj tým, že sa so Mnou spojíš v betlehemskej chlieve a odprosuj Ma! Odprosuj za ohováranie, za svoje chvastavé klamanie... za svoje zveličovanie v reči... že tvoje srdce je tvrdé, za tie útoky sveta, ktoré sa Ma tak hlboko dotýkajú. Pokor sa, že si ľahostajná, pokor sa a urobíš Mi radosť. - Teraz sa na Mňa dívaj v záhrade, viď Moju bolesť, Moje pohanenie! Hľad na Moje muky, na to, že Moje utrpenie je v takej miere zmarené". "Modli sa so Mnou: "Otče, zmiluj sa a odpusť im, Otče hľad na svojho Ježiša v Getsemanskej záhrade!" Kľač ďalej, kto vrúčne prosí, ten kľačí! Pros! Otec ťa vyslyší!"

Za neláskavú poznámku:

"Dieťa Moje, musíte sa báť, aby tí, o ktorých sa s opovržením vyslovujete, neboli svätejší!"

Veľký Piatok:

Kľačala som za p. farárom pred Velebnou Sviatosťou. - Každú milosť dostávaš prostredníctvom kňaza, v mene kňaza a menom Krista Veľkňaza. Modli sa za kňazov, pomáhaj im! Už si videla budovy podporeté piliermi? Niekedy je treba veľa stĺpov. Buď Mojou pomocníkou! Modlitba má veľkú moc. Keď prosíš, udelím svetlo kňazovi!"

Medzi rozhovorom sa mi plietla jedna chvastavá myšlienka. Ale hlas ma upozornil: Pre Mňa!" Keď pokušenie odišlo, povedal: "Vidíš, aká si šťastná? Nedá sa to porovnať s radosťou z chválenia. Za tieto malé víťazstvá čaká odmena. Mysli na to!"

"Nestrácaj čas starosťou o seba! Čo nedávam na teba pozor? Radšej vyplň každý okamih láskou! Každá chvíľa nech je hymnou lásky, z ktorej môžu čerpať hriešnici a duše, trpiace v očistci! Potom tí zaiste nezostane čas na zbytočné myšlienky, ktoré si tak hýčkala!"

"Veľké poklady zhromažďuješ, keď všetky myšlienky premieňaš na plamene lásky, smerujúce ku Mne. Premýšľaj o tom!"

Vianoce.

V katedrále povedal: "Dnešní kresťania... Veľa ich žilo pred vami, ešte veľa ich príde po vás a všetci kráčate pred mojím Otcom - duša za dušou! Dnešní kresťania za ten krátky čas, ktorý vám boží daný, dávajte maximum svojej lásky pre Moju slávu. Ó, kiež by bola vaša doba milá môjmu Srdcu! Čas bohatej žatvy!"

Po sv. prijímaní.

"Vyhýbaj aj najmenšej chybe! To je tvoja práca. Si povolaná k dokonalosti! Dokonalosť vylučuje aj najmenší dobrovoľný hriech. Pracuj z lásky! Z lásky, rozumieš?"

R O K 1 9 4 0

5.I.

"Už máš viac dní za sebou, ako pred sebou! Prežijeme spolu ešte ten ostávajúci čas, ako dvaja priatelia, ktorí sa dokonale zhodujú v každej túžbe ešte skôr, ako sa videli. Ty moja malá priateľka, či som ťa nemiloval veľkou láskou, ako tú najmenšiu a najbiednejšiu?"

29.III.

Na dedine vo veľkej sieni:

"Veľa som si dovolila voči Tebe!" - On: "Sme v rodine. Väčšiu radosť by si Mi nemohla urobiť. Kto pochopí Moje túžby, ten otvor predô Mnou svoje srdce! Moja Láska k dušiam je taká veľká, že aj najslabšie volanie má vo Mne ozvenu. Nech hovorí vaše srdce! Nakloníte sa k Môjmu sluchu, počúvam!"

Okopávala som hortenzie: - "Spoj sa so Mnou so svojou námahou keď som pracoval ako robotník. Nie je dôležité, čo konáš, ale s akou láskou to konáš. A láska spája! Buď dušou, ktorá sa stráca vo svojom Stvoriteľovi. Urobíš Mi veľkú radosť".

Na dedine v malom kostolíku:

Spoznala som, že nie som dokonalejšia a povedala som Mu: "Pana ja už sa sama nebudem namáhať. Všetko odovzdávam do Tvojich rúk. On: "Keby si vedela, ako Ma to teší, že už konečne niečo znamená v tvojom živote. Teraz už ťa môžem formovať. Urobím z teba nového človeka, keď si bola maličká, vždy ťa držali za ruku, keď si zostala povaha po schodoch. Pros aj Mňa, aby som ti podal ruku, lebo si ozaj maľučká! Nemysli si, že môžeš vykonať nejaké dobro bezô Mňa!"

Pri návšteve Najsvät. Sviatosti Otárnej som povedala: "Odkiaľ mám vedieť, že ťa milujem? Je naozaj ťažké milovať niekoho, koho sme ešte nevideli". - On: "Práve v takej láske mám zaľúbenie. Veď ako by mohla byť tvoja láska záslužná, keby si Ma videla? V tom spočíva životná skúška. Ži svoj život víťazne až do konca!"

15.IV.

Keď doliehal ku mne radostný krik hrajúcich sa detí, povedala som Mu: "Milujem deti". - On: Ja som vsadil do ich duší jemnú vnímavosť. Treba ich chrániť celý život. Pochádzajú odo Mňa a som rád keď to vidím aj v dospelých. Je to: bezmedzná dôvera a smäd poznania Ježiša, nevinnosť a čistota, úplné spoliehanie sa na Mňa a úprimný pohľad. Vzbud v sebe znovu tohoto detského ducha a odovzdaj sa Mi".

Svätá hodina:

"Dieťa Moje, ži so Mnou, rozprávaj sa so Mnou, pros Ma o radu! Povedz Mi všetko. Niekto si myslí, že je to detské a nemožné. Uve aspoň ty, že je to pravda!"

22.IV.

Zase som zapochybovala. "Že máš pamäť, to vieš iste. Videla si tú pamäť? Si si istá, že máš vôľu, videla si ju? A tvoja schopnosť? Ver Mi teda, že som v tvojom srdci, aj keď Ma nevidíš!"

V piatok:

"Dnešný deň prežívaj v Mojej rane! Zdržuj sa v Mojich ranách! Myslíš, že ťa to unaví? Pozeraj na ne aj v ich sláve. Veď, dieťa Moje, že ich nikdy dostatočne neuctíš! Moje rany - to som Ja! V Mojom Srdci nájdeš všetky rany, zneuznané, potupené a prenasledované lásky. Moje milé dieťaťko, buď dnes u Mňa celý deň! Spievaj Mi a počúvaj!"

Po sv. prijímaní:

"Môžeš kludne povedať: - Prekrásna sv. Trojica! - Veď kto by bol krásnejší ako Otec? Kto by bol krásnejší ako oslávený Syn? A taký je aj Duch Lásky! Často sa klaňaj tejto kráse!"

Raz mi povedal: "Nemám rád odrapotané modlitby. Modli sa tak,

aby si sa so Mnou rozprávala zo srdca! Keď Mi povieš nejaký obsah modlitby, to nie si ty a pred o Mnou to nič neznamená. Jediný akt lásky, jediné slovo nežne vyslovené, jediná úprimná vďačnosť Mi sľaha k Srdcu. Tak, ako dnes ráno ťa zobudili stehlíci a ty, prá vďaka si povedala: "Už sa Ti niekto poďakoval za to, že si ich stvoril?"

Pri návšteve Sv. Oltárnej:

Kostol je prázdny. Povedala som Mu: "Mám radosť, žemáš oltár zdobený krásnym orgovánom".

On: Áno, kvety sú, ale duše nie..."

2.V.

"Vidíš, bol by som rád, keby somti nemusel posielat utrpenie, lebo ťa milujem. Ale chcel som ťa vyskúšať, pretože ťa mám rád a pretože už vidím tvoju odmenu".

Rozmýšľala som nad skupinou belgických evakuovaných. - On: "Poskytni úľavu trpácim, ako keby si chcela ulaviť Mne!"

Pri nemeckej invázii som sa modliť za víťazstvo. Spýtal sa: "Chceš spásu vlasti, alebo spásu duší? Spásu duší považuj vždy za najpotrebnejšiu! Porážka je vždy počiatkom povstania a pokorenie je začiatkom slávy".

V noci som sa bála. - On: Či som bol doposiaľ tvojim otrokárom? Či čakám na to, aby som ťa potrestal? Maj predsa väčšiu dôveru k svojmu Priateľovi!"

31.V.

Po sv. omši:

Bolo požehnanie. Sedela som pri harmóniu a miništrant sa ma spýtal, či má rozsvietiť veľké sviece. - On: "Ty zapá veľké sviece panovníkov, vladárov krajín a všetkých vodcov, aby všetci horeli túžbou po Kráľovstve Mojej Lásky! Rozpál ich Mojím ohňom!"

Vstúpila som do prázdneho kostola a povedala som si, že tu hodu zostanem. - On: Čas sa nepočíta. Ty si tu a Ja som tu tiež. Hlavné je, aby sme sa milovali".

Na balkone som sa Ho spýtala: "Pane, čím si získam lásku k Bohu?" On: "Vôľou"!

Nemecká invázia:

Bola som evakuovaná do G. - On: "Mysli na Mňa s veľkou dôverou. Každá tvoja myšlienka bude ako vôňa kadidla. Nepovedal som ti, že všetko sa stane podľa viery? Neboj sa, keď prídu Nemci. Ja ich privítam v tebe. Teraz je čas skúšky, nič si z neho nestráť!"

V kostole z XIII. storočia v C.

"Nemysli si, že duše musia byť úplne dokonalé, aby som pred nimi otvoril svoje Srdce. Odovzdajte sa Mi, aj so svojou biedou, ľahostajnosťou, nedbalosťou a svojimi chybami. Uznajte to pred o Mnou a proste o odpustenie. A presvedčíte sa, že ste drahými dieťkami Mojej Lásky".

V.C.

Malá čiastka chodby bola mojou izbičkou. Zachraňovala som zošity, do ktorých som zapisovala Jeho rozhovory so mnou. Povedal: "Urob Mi po vôli a každý deň z nich si niečo prečítaj. Uvidíš, že tak sa so Mnou lepšie spojíš a povznešieš sa nad pozemské veci!"

Na jednej lúke, kde som často o ňom premýšľala, poletujú nad datelinou motýle. - On: "Vidíš, že aj v prírode je to tak, že jeden druhého potrebuje. Nikto sa nevyhne zákonu darovať sa. Dávaj sa teda, ako sa Ja dávam! Keď si zvykneš dávať sa, ó, akú zbraň vyhotovenú z radosti a sily budeš mať! To je vlastne zabúdanie na svoje "Ja". Ja som tak robil na verejnom pôsobení po nociach, prežitých na modlitbách".

30.VI.

Keď som sa vrátila do svojho bytu, bol plný nemeckých dôstojníkov. Teraz som pochopila, čo mi predtým povedal: "Privítam ich v tebe". Jeho obraz prevládal v celom salóne, kde spalo nepriateľské vojsko. Povedal: "Obráť sa vždy na Moju dobrotu. Už ju poznáš. Som tu pri tebe. Si maličká a tu je Moja dobrotu a sila. Využi

svojho staršieho brata a nepochybuješ! To je najväčšia zásluha, že Ma vidíte aj vo tme. Musíš sa cítiť v istote lásky!"

7.VII. - Po vojne na dedine.

"Zavolať si anjelov, aby ti pomáhali ďakovať! Sú tu preto, aby ti pomáhali ďakovať".

Raz pri urážlivých slovách:

"Dovoliť som to, aby som ťa mohol odmeniť za radostné znášanie, lebo si to obetovala za príchod Môjho Kráľovstva. Tieto rany urýchlia moje víťazstvo".

17.VII.

Íšla som do mesta sa podívať na byt a s bolesťou som videla, že moje hodiny s kovovým puzdrom odniesli Nemci. - On: Len sa pekne cvič, odtrhni svoje srdce od pozemských márnivostí a obráť ich k veciam nebeským, tie sa nestrácajú. Urobíš Mi tým radosť".

"Pane, keby to bolo mojou prirodzenosťou, stále sa zamestnávať iba nadprirodzenými vecami! - On: "Bez námahy to nepôjde!"

Na dedine.

Bola som v kostole sama s jedným nepriateľským vojakom. Pokúsila som sa za neho modliť. - On: "Nezabudni, že je príkaz lásky aj k nepriateľom. Ja som zomrel za všetkých. Prečo by si ty robila výnimku? V nebi potrebujem každú dušu. Ty nepoznáš tajomstvo srdca! Možno, že tvoju modlitbu tento nepriateľ potrebuje. Modli sa tak, ako by bol tvojim bratom. Moje malé deti, je to pre Mňa veľká radosť, keď činíte toľko dobra, koľko ste schopní. Máte možnosť dobro konať, alebo nekonať. Moje Srdce vás pozoruje a je šťastné, keď vidí vaše víťazstvo. A uvážte, že toto vaše víťazstvo prospeje nielen vám, ale aj celje víťaznej Cirkvi. Svätí sa tešia, keď vidia trpiaceho a s úsmevom pozorujú, keď dostáva posilu v boji. Také je aj tvoje víťazstvo. Čerpaj z tejto myšlienky silu a smelosť. V Mojom smrteľnom zápase ťa posilňovalo aj Mňa, aj keď Ma trápila myšlienka, že pre mnohých je Moja smrteľná úzkosť zbytočná. Daj Mi dušu, dieťa Moje, tak sa budeš modliť so Mnou a dovoľíš, aby som sa Ja modlil v tebe".

R O K 1 9 4 1

19.VI. - Sv. hodina.

On: Všetko vynahradiť, daj Mi svoje hriechy! Ukáž Mi svoju bídu. Svojím apoštolom som povedal: Nebojte sa, Ja somto! To iste opakujem aj tebe. Pamätáš, že do blízkosti hory Sinaj, do blízkosti Božej sa dostal iba Mojžiš? Keby sa bol osmelil niekto iný prestúpiť hranice, stal by sa synom smrti. Ale teraz, keď Syn Boží za vás zomrel, hovorí vám: "Nebojte sa, len sa majte radi, aj Ja vás mám rád".

Raz som otvorila popísaný zošit. - On: "Keď budeš opäť a opäť čítať Moje slová, ktoré som ti povedal, snaž sa vniknúť do ich hĺbky. V každom slove nájdeš vždy niečo nové. A vždy nájdeš niečo nové v záhrade Mojej Lásky!"

Raz za sparného popoludnia som si ľahla. - On: "Pri odpočinku sa spoj so Mnou! Keby si sa snažila, aj ťa ťa ťa telesná práca by nás viac spájala, ináč by bolo lepšie, keby si na Sahare lámala kamene. Už som ti povedal, že nie hlavné, čo konáme. Vašej práci dá cenu iba to, ako sa pri nej spájate a koľko do nej dáte lásky".

Pri modlitbe pred obedom som povedala: "Láska moja, požehnaj tento pokrm". - On: Požehnám, už preto, že si Ma oslovila: Láska moja! Nie je človeka, ktorý by tak reagoval ako Ja, ani srdca, na ktorom by mali vaše detské slová takú moc, ktorá vedie priamo ku Mne. Prezradím vám svoje tajomstvo: som ako Sanson. On síce Rutoval, že svoje tajomstvo prezradil, ale Ja sa vám odovzdám bez výhrady. Moja Láska je nepochopiteľná. Veľmi málo dôverujete tejto nesmiernej Láske, ktorá vás pri všetkom sprevádza. Príliš

svetsky zmysľate o svojom Bohu. Aspoň ty sa poddaj! Ver Mi bezpodmienečne! Prijmi Ma do svojho domu a keď ťa tvoja bieda zraní, práve to Ma priťahuje. Z Mojej Lásky môžeš stále čerpať, keď sa bázňou naplní tvoja chladnosť. Ja som síce tvoj Pán a mocný... ale ty si Moja dcéra, poznám každý záchvev tvojich citov, tak ako poznám každú vlnu mora. Ešte si neprehovorila a Ja som ťa už počul, lebo som v tebe. Dovoľáš, aby som sa pachádzal v malej záhrade tvojej duše?

Povedala som Mu: "Oddýchni si u mňa, Pane a zoberaj kvety a ovocie!" - On: "Radšej budem sadiť a ty budeš Moje sadenice opatrovať a potom Mi dáš celú úrodu, lebo Ja som Pánom tvojej záhrady!"

4.VIII.

"Pane, vylejme niekoľko kvapiek Tvojej Krví do očistcového ohňa, aby boli oslobodené všetky duše!" - On: Môjmu Srdcu nie je nič nemožné, ale musíme sa podobiť nebeskému Otcovi. On má rád túto podriadenosť. Vieš, čo znamená pre Jeho Srdce pokora? Rozpoemeň sa na Evanjelium! Tí najpokornejší pocítili najväčšiu pomoc - zázraky.

Pane, nie som hoden... ale povedz iba slovo! Sv. Ján Krstiteľ: "Nie som hoden rozviazať remienky na Jeho topánkach". A chudobná žena: "Šteňaté jedia otrusinky zo stolu Pánovho". Spomínaš si, čo som ti minule povedal? Sme príliš veľkí na to, aby sme sa stali svätými. - A vieš, že Moja Matka sa považovala za poslednú medzi všetkými ženami?"

"Pane, miesto svojej pokory Ti obetujem Jej pokoru". - "Áno, len obetuť aj Jej čnosti pozemského života, potom ju budem vidieť aj medzi vami. Moje úbohé deti! Ona sa stále pozerá na vás, tak ako na Mňa. To je život jej bytia - ty a Ja. A stále je pripravená vám pomáhať. Prijmite ju, je to Matka!"

Prišla mi na myseľ Jeho opustenosť v Getsemani. Ani tam Mu nebolo dožičené, aby bola s Ním Jeho Matka. - On: Obetuj Mi najmenšie podrobnosti svojho života, aby Ma to potešilo! Tak dokážeš, že celý tvoj život patrí Mne. Nevieš si predstaviť, že aké veľké považujem aj tie najmenšie skutky. Z týchto malých skutkov sa spracúva látka drahocenného obleku tvojej duše. Do neho obliekaš svoju vernosť. Stále ťa zaraďujem medzi svojich pomocníkov. Deti Mojej Krví Mi môžete dať, čo by som Ja vám nemohol vrátiť? Mohli by ste Ma prevýšiť vo veľkodušnosti? Je niekto, kto by Mi dal niečo skôr, ako to dostal? Ó, keby si vedela... Aspoň ty sa skry do Môjho náručia! Všetko vynaložím na rozšírenie lásky. Možno duša chápe, že láska vylučuje každú vzdialenosť".

On: "Teraz sa pri Mojších nohách dívaš na Mňa a čakáš, čo máš písať. Sme v kostole sami a zastupuješ celý kraj. Pros za odpustenie nevernosti, pros za milosť lásky. Mohol by som ich rozdávať aj bez teba, ale Moja dobrota vás používa ako anjelov. Sýtim ťa, pomáham ti ako mocný obor, ktorý sa skláňa ku svojmu červíčkovi, drobnému stvoreniu. Ty Ho poznáš a vieš, aký je nekonečne dobrý. Dôveruj v Jeho silu, aj keď pracuje skryte. Tvoja slabosť dojína Moje Srdce. Ukáž, aká si poľutovaniahodná cez celý deň, aj po celý svoj život. Neodloženie ťa, radšej ťa priviniem na svoje Srdce, kde spočinul aj Ján".

30.IX. - Sv. hodina.

"Túto hodinu prežívaj ako Ja. Skry sa vo Mne. Pros a miluj! Koľko môžeš pre Mňa vykonať? Moja modlitba je stále nová a časová pre každú dobu. Dosiahneš odpustenie, preto tiekla Moja Krv na zem - a pokoj bude tvojim údelom, lebo som trpel opustený. Všetko ti kúpim na hore Olivovej, aj lásku (za cenu svojho utrpenia). Ó, Moja nepochopiteľná láska! Čo ti chýba? Začni boj s utrpením. Moja Láska chcela s ním bojovať v ľudskom tele, aby ste poznali Vykupiteľa. Podívaj sa na Moju premenu. Peter Ma nemohol poznať.

